Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 67. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 25-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 25, 1978 No. 67. VOL. LXXXV.

Христос Воскрес — Воістину Воскрес

ВОСКРЕСІННЯ — ЦЕ ПЕРЕМОГА ПРАВДИ

З ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

З великим святом Воскресіння Христа вітаємо Вас, в Україні та в діяспорі сущих, величною вісткою перших свідків воскреслого Ісуса: „Христос воскрес!"

Перший раз в історії людства радісними словами залунала дивна вістка з уст небесних благовісників Христового воскресіння: „Чого ви шукаєте живого поміж мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!" (Єв. Луки 24:5-6). Воістину Христа немає більше в гробі! Наш Господь є живий — живий навіки!

Славна вістка Христового воскресіння понеслася до всіх кінців світу й досягнула наших сердець. Вона не зупиняється тільки на великодньому вітанні — „Христос воскрес!" Але вона продовжується славним запевненням — „Воістину воскрес!" Вона також тріюмфує надійною запорукою: „Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходить, бо Він завжди живий, щоб за них заступатися!" (Посл. Євр. 7:25). І вона вінчається незрівнянним завдатком воскресіння кожного віруючого в Христа: „А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас" (Посл. Римл. 8:11).

У наш вік вороги Божі — безсовісні ненависники людства, намагалися поховати вічну Божу правду, щоб своєю неправдою промощувати собі дорогу до верховодства над людьми, до поневолення народів і до панування над цілим світом. Всією лютістю своєю вони кинулися також на визнавців Божої правди в Україні. Забагряніла кров мучеників. Зарясніли хрести та могили. Потекли ріки материних сліз. Здавалося, — чорна ніч покрила український народ імлою безнадійности.

Але правда воскресла! Після жорстокого замучення і угроблення мільйонів наших вітчизнян вона воскресла в новому поколінні, яке стало новим її носієм на доказ усім, що відвічну правду неспроможна поховати навіки жадна ворожа сила. У своїм воскресінні правда завжди перемагала несправедливість, неправду, неволю, нетерпимість і насильство. А тепер на наших рідних землях України ця правда воскресла для перемоги над модерними тиранами, які насильством посягають не лише на тіло, але й на душу та духа людини.

В Україні воскресла правда в поході за самовизначення народу, — та сама універсальна правда, з якою воскресла незалежність численних народів світу нашого сторіччя. Український народ також чекає на свою світлу хвилину, коли і йому в заграві сяєва ранньої зорі радісно залунає воскреслий дзвін свободи і потужний гомін волі полине від Бескиду аж по Кавказ. А ця довгожданна хвилина воскресіння волі України прийде напевно!

Нехай воскреслий і вічно живий наш Господь Ісус Христос освітить і освятить Вас Своєю правдою! Нехай Бог окрилить Вас Своєю любов'ю, ласкою і милосердям! Нехай Христос надхне Вас Своїм Духом Святим до переможної боротьби проти гріха, сатани, зла, насильства і тиранії наших днів!

З любов'ю Ваші в Христі брати —

пастор Олекса Р. ГАРБУЗЮК — голова,
пастор Володимир ДОМАШОВЕЦЬ — ген. секретар

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО—БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

Великдень, 1978 року Божого.

ГОЛГОФА І ВОСКРЕСІННЯ

З ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

Розважаючи над значінням Христової Голгофи та Його Воскресіння, ми стоїмо перед глибинами мудрости й любови Божої. Магатма Ґанді, який не був християнином, про Христа і значіння Його Голгофської Жертви висловився так: „Нагорна Проповідь вчинила те, що я полюбив Ісуса... То була наука: не мститися і не відповідати злом на зло... Хрест є вічною подією в цьому житті змагань".

Жертва невинного Ісуса Христа не була даремна. Вона осягнула свою ціль перед Богом Отцем. Доказом цього було воскресіння Христа. У день П'ятидесятниці апостол Петро заявив юдеям: „Бог наших батьків воскресив нам Ісуса... і підвищив Його Своєю правицею на Начальника і Спаса" (Діян. 5:30-31). „Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змилувався над вашими гріхами" (Діян. 3:19).

У Старому Завіті Свято Пасхи пригадувало жидівському народові про те, як дивно Господь вивів його з єгипетської неволі. Це було в значній мірі свято національного визволення. В Новому Заповіті ж в це свято пригадуємо пам'ять духовного визволення людини і людства Христом.

Це тільки доказ того, що народам і людині конечно треба забезпечити дійсне вільне життя. Сам Бог сотворив людину вільною, але не для сваволі. Не вільно людині та народам накидати верховодство „старших братів", тобто насилля і тиранію. Тільки на божественних підвалинах і правдивій волі можна народам і людині забезпечити гідний і дійсний розвиток, поступ і правдиве міжнародне братерство.

З нагоди Свята Великодня і 60-ліття проголошення Української Державности, пересилаємо всьому нашому народові, його духовному та національному проводові та українському євангельському братству щире й повне надії привітання: ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОЛОДИМИР БАГРІЙ, президент
ВОЛОДИМИР БОРОВСЬКИЙ, секретар
Консисторії Української Євангельсько-Реформованої Церкви в екзилі

ВЕЛИКДЕНЬ, Р. Б. 1978

Дан Мур

ВЕЛИКДЕНЬ

Христос воскрес! Звершилась перемога
Добра над злом. І світла в темноті.
Прослалась зоряна до неба всім дорога,
Усім, хто йшов з Тобою, Христе, у житті.

Нестримна радість, невгомовні співи,
Громами крешуть рать ворожих лав...
Він кров'ю змив Адама гріх і Єви, —
Самий воскрес, смерть смертю подолав!

Христос воскрес! В тривозі фарисеї.
Не вбили правди в горні хресних мук.
Тремтить Пилат, бо відсахнувсь від неї;
Не змиє крови з винуватих рук.

Як змовкне людський рід, — бурхливе море
Зведе воскресну пісню до небес.
І відповідь відлунять скелі-гори,
Ліси, гаї... Воістину воскрес!

Христос воскрес! Роздзвонює невпинно
Й дзвенітиме нащадкам і вікам!
Замучена, воскреснеш, Україно,
На славу Бога і ганьбу катам!

МАРИНОВИЧА І МАТУСЕВИЧА СУДЯТЬ У ВАСИЛЬКОВІ БІЛЯ КИЄВА

Мирослав Маринович

Микола Матусевич

Ню Йорк. — Пресове агентство Ройтера, в комунікаті з Москви, датованому 23-го березня, повідомило, відкликаючись на дисидентські джерела, що у вівторок, 22-го березня, в містечку Васильків біля Києва розпочався суд над Мирославом Мариновичем і Миколою Матусевичем, членами київської Гельсінкської Групи, яких совєтські власті заарештували в квітні минулого року.

На суд не допущено членів родини Матусевича і Мариновича, стверджує агентство, відмічуючи при цьому, що провідника київської Групи Миколу Руденка і її члена Олексу Тихого засуджено в липні минулого року на сім і десять років ув'язнення.

Як відомо, КҐБ держить під арештом ще двох членів київської Групи, Левка Лук'яненка і Петра Вінса. Усіх досі заарештованих членів групи обвинувачено в „антисовєтській діяльності".

ЗАЯВА ГЕН. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА

З ПРИВОДУ СУДУ НАД МИКОЛОЮ МАТУСЕВИЧЕМ І МИРОСЛАВОМ МАРИНОВИЧЕМ

Ню Йорк. В п'ятницю, 24-го березня, вранці, на першу вістку про суд над Миколою Матусевичем і Мирославом Мариновичем, редакцію „Свободи" викликав телефоном ген. Петро Григоренко і склав таку заяву.

Нарешті розпочалося судовище над наймолодшими членами Української групи сприяння виконанню Гельсінкських Угод, моїми друзями в правозахисній боротьбі, Миколою Матусевичем і Мирославом Мариновичем. Майже рік тортурували їх на слідстві, повністю ізолювавши від всього світу. Я не знаю, які обвинувачення будуть їм накидати, але я твердо знаю, що це буде така фальсифікація як і в справі Руденка і Тихого, як і в усіх політичних справах в Україні і у цілому Совєтському Союзі. Ні Микола, ні Мирослав в ніяких злочинах неповинні. Вони чесні люди і віддані українські патріоти. Єдина їх вина в тому, що вони, жертвуючи своєю свободою, добробутом і навіть життям, боролись за людські і національні права свого народу.

Світ і зокрема українці за кордоном виявили себе байдужими людьми, коли мовчатимемо і не виступимо рішуче проти цього свавілля.

Петро Григоренко

Картина мисткині Христини Дохват

ЗНУЩАЮТЬСЯ ЗА ХРЕСТИК

ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ МОРДОВІЇ ОРГАНІЗУЮТЬ САМООБОРОНУ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Нижче подаємо повний текст звернення політичних в'язнів Мордовських концтаборів до демократичних організацій світу, до Комітету оборони людських прав у СССР та до Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод. Політичні в'язні Мордовії проголосили день 1 березня „Днем скорботи і гніву" і мали відзначати його голодівкою на знак пошани до жертв совєтських тюрем та як знак протесту проти зростаючого знущання. Вони закликали людей доброї волі приєднатися до них. Як відомо з раніших повідомлень, поширених у самвидаві, групи в'язнів в інших таборах висилали заяви на Захід з протестом проти знущань органів КҐБ.

„Теперішня Конституція це понурий фарс, цинічне знущання над тими, які вже десятки років гниють у радянських катівнях. Права і свободи, даровані 1936 року „Великою Сталінською конституцією", обернулися в кров і сльози мільйонів засланих за колючі дроти. Так само й тепер за (...) завісою демагогічної кампанії про даровані „Брежнєвською конституцією свободи" безперервно і все більше інтенсивно працює машина терору, спрямована на фізичне винищення усіх політично-небажаних.

Завдяки тому, що цілий світ уже давно розпізнав правдиве обличчя звіра, який так голосно хизується своїм власним гуманізмом, він позбавлений можливости безсоромно вбивати, як це колись було, своїх політичних противників. Тепер для розправи над ними йому доводиться застосовувати більше чи менше замасковані засоби.

Політичним в'язням створюють надзвичайно важні умови, відверто спрямовані на те, щоби підірвати їхнє психічне і фізичне здоров'я, штовхнути до самогубства, божевілля, або передчасної смерти. Особливо обурливі, в останньому часі все частіші, випадки жорстокого побиття політичних в'язнів. Отак,

(Закінчення на ст. 7-ій)

ТАСС лає Ростроповича

Москва. — Ройтер інформує, що совєтське агенство ТАСС обвинуватило челіста і диригента Мстислава Ростроповича в лицемірстві і заявляє, що йому відібрано совєтське громадянство після кількох пересторог та закликів повернутись до Совєтського Союзу. Заява ТАСС була першим совєтським становищем до справи Ростроповича і його дружини Ґаліни Вішнєвської, колишньої солістки Великого Театру в Москві, від часу відібрання їм громадянства 15-го березня ц.р. за нібито „непатріотичну активність", яка підривала престиж СССР на Заході. В довгому коментарі ТАСС цитує обвинувачення Ростроповича, що йому, мовляв, не дозволяли в Совєтському Союзі на мистецьку діяльність, обмежували свободу. Совєтське аґенство, очевидно, заперечує твердження Ростроповича, кажучи, що він ніколи не жалувався на обмеження свободи, бувши в Совєтському Союзі і в часі перших виступів за кордон в роках 1971-72.

„УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ" НА ТЕЛЕБАЧЕННІ.

Філядельфія. — У суботу, 25-го березня ц. р., телевізійна станція WPVI — канал 6 у Філядельфії в часі від 2:30 до 3:00 години після полудня передаватиме програму під назвою „Український Великдень". Програма включає розповідь про українські Великодні звичаї, вивід гагілок та показ писання писанок.

УСІМ НАШИМ СПІВГРОМАДЯНАМ, ЯКІ ВІДЗНАЧАЮТЬ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ, БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
— і —
В-ВО „СВОБОДА"

РАДІЄМО ХРИСТОВОЮ ПЕРЕМОГОЮ...

З ВЕЛИКОДНЬОГО ПРИВІТУ МИТРОПОЛИТА КИР ЙОСИФА ШМОНДЮКА

„Чого шукаєте живого між мертвими?
Його тут нема; Він воскрес!" (Лука 24, 5-6).

Возлюблені в Христі!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! Оцю правду сьогодні сповіщають по всьому світі: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував". Чи ми колись в житті вже роздумували про цю велику правду? Чи ми розібрали глибінь цієї події та її значення для всього людства й для кожного з нас зосібна?

Що Христос воскрес, нема найменшого сумніву. Всі євангелисти згадують Христове Воскресення; Апостол Павло широко описує цю подію та подає важливі наслідки воскресення для всіх людей; вороги Христа — сангедрин, фарисеї, садукеї — змушені були признати, що Христос воскрес; двотисячлітня історія, незважаючи на всякі закиди безвірків, доказує правдивість цього християнського вірування. Так, ВОІСТИНУ ВОСКРЕС! Це найбільша правда.

Які ж наслідки цієї найбільшої правди Віри? Радість, Надія, Сила. Радіємо Христовою перемогою над найбільшим ворогом людства. А найбільший ворог людини — це смерть. Людина бажає жити; Бог створив людину до життя; це Його найгарячіше бажання, щоб людина жила, і то вічно жила, як у цьому дочасному, так і в потойбічному житті. Кожний крок, що його людина від рана до вечора робить, стремить до того, щоб уникнути смерти. Так, людина мала завжди жити. Гріх спричинив смерть. Сказав Господь, що людина умре, коли згрішить. Наступить насамперед духова смерть — втрата Божої ласки, яка є життям душі, а опісля прийде смерть тіла, тобто розлука тіла з душею, коли вернеться до землі, з якої було взяте, а душа повернеться до Створителя, звідки вийшла, щоб скласти рахунок зі свого життя на землі.

Воскресення Христове все направило; Він своєю смертю переміг смерть, переміг людського ворога. Смерть вже не є кінцем всього; по смерті наступає воскресення! „Як Христос воскрес, так і ми воскреснемо" — каже св. Павло. Ось, радість для всіх віруючих християн! Християнин уже не боїться смерти, яка тепер стає переходом до його воскресення і злуки з Христом...

Христове Воскресення є наша сила. Всі наші діла, всі терпіння, перенесені в Христовім Дусі і з Його ласкою, набирають небесну вартість і дають людині рацію жити; без Христового Воскресення нема чого жити, чого трудитися, чого терпіти...

Тому радіймо, надіймося і кріпімся Христовим Воскресенням. Смерть і позагробове життя вже не є загадкою, як це було, і є для поган. Це наша радість, надія й сила в житті.

Сповіщаймо цю правду; вітаймося цією правдою, як це український звичай передав нам; жиймо цією правдою та всією наукою воскреслого Христа. Воскресення Христове — це запорука доцільности нашого життя на землі і також нашого воскресення.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! СПРАВДІ ВОСКРЕС!

† ЙОСИФ
Митрополит
Філядельфійський Архиєпископ

РАДІСНО СПІВАЙМО ПІСНЮ ХРИСТОВОЇ ПОБІДИ

ІЗ ВЕЛИКОДНЬОГО ПРИВІТУ КИР ВАСИЛЯ ЛОСТЕНА ЄПИСКОПА СТЕМФОРДСЬКОГО

Воскресення Христове це один із найбільших празників нашої святої Церкви, чи як його звеличують наші літургічні відправи, це „празників празник і торжество всіх торжеств". Воскресення це основа нашої віри, підстава цілого християнства. Про те навчає вже св. Апостол Павло словами: „А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна й віра наша". (1 Кор. 15,14). Чому воно так є, пізнаємо, коли розважимо навчання Ісуса Христа. Його наука від самого початку базувалась на двох основних правдах, а саме, що Ісус Христос є правдивим Богом, який прийшов на світ, щоб спасти людство, визволивши його з неволі гріха, з-під власти диявола, й повчити його, як належить жити згідно з Божею волею, щоб осягнути Царство Небесне. Друга ж правда це та, що після смерти існує ще й друге життя, яке жде на нас поза гробом. Тепер ті дві основні правди треба було Спасителеві доказати, інакше, як заявляє Апостол Павло, все було б даремним, тобто навчання Христове і віра наша...

Так то своїм світлим воскресенням Спаситель доказав найперше цю правду, що Він не звичайна людина, але всемогучий Бог. Немає бо людини, яка після смерти могла б своєю власною силою повернути себе до життя...

Тим своїм воскресенням Ісус Христос підтвердив і другу основну правду, а саме, що існує життя після смерти. Він бо умер був, перебував у гробі три дні й знову повернув до життя. Отже смерть не закінчує нашого існування, але є лише переходом, народження нового, вічного життя.

Своїм воскресенням підкреслює Ісус важливість праведного життя, бо від нього залежить ціла вічність. Щойно тепер розуміємо важливість терпіння й терпеливого зношення хрестів згідно зі словами Ісуса Христа: „Коли хтось хоче бути моїм учеником, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною". (Мт. 16,24; Мк. 8,34).

Тож радісно співаймо всі пісню Христової побіди над гріхом і смертю: „Христос Воскрес!" Бо він не лише сам славно воскрес, але тим своїм воскресенням, подолавши смерть, і нам усім дарував життя вічне!

БЛАГОСЛОВЕННЯ ГОСПОДНЄ НА ВАС!
†ВАСИЛЬ
Єпископ Стемфордський

Дано при Катедрі св. Володимира на Великдень 1978 Р. Б.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Роман Завадович

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

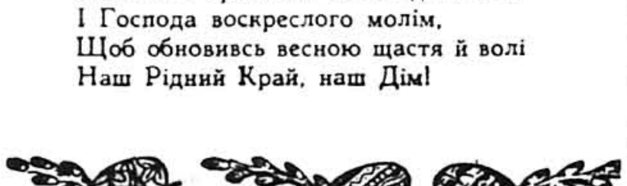
Під зорями земля ще буде спати,
Ще місто мла вкриватиме густа,
А ми до церкви підем привітати
Воскреслого Христа.

В церкві так велично, світло буде,
Заграють дзвони із церковних веж,
І разом з ними заспівають люди:
"Христос воскрес!"

Христос воскрес, щоб злоба не раділа,
Щоб острахом здригалися кати,
Щоб праведні з надією і сміло
Ішли вперед до світлої мети.

І зійде сонце, наче кругла паска,
Мов писанка, розквітне вся земля —
Радіймо, браття! Великодня казка
Гаївкою хай серце звеселя!

Співаймо, браття, в великоднім колі
І Господа воскреслого молім,
Щоб обновивсь весною щастя й волі
Наш Рідний Край, наш Дім!

Свято обновлення

День Воскресіння Христового є найбільшим святом християнських народів, святом перемоги Божої Правди над чорною неправдою, несправедливістю, злобними плянами темних сил і світом темряви. Воскресіння Христове є святом обнови духа, якого нам, що живемо на поселеннях у країнах вільного світу, так дуже потрібно. Живемо бо в часах загального матеріялізму, песимізму, страхіть і зневіри. Потрібно цієї обнови й нашому поневоленому народові в Україні, який в найтрудніших обставинах зводить затяжну боротьбу з окупантом своєї землі, комуно-московськими імперіялістами, які в останньому часі, згідно з твердженням найновіших свідків, чимраз сильніше затискають зашморг на шиї української людини, намагаючись знищити збережені ще бастіони духовости, її культуру, традиції, побут, звичаї тощо. Окупант здає собі справу, що фізичним насильством не зламає українського опору. Тому він докладає усіх зусиль, щоб атакувати і нищити українську духовість, джерело боротьби українського народу за відбудову своєї самостійної і соборної держави. Окупант знає, що Христове Воскресіння завжди було святом надії поневолених і гноблених, бо як Воскресіння Христове прийшло через терпіння і страждання на Голгофі, так і людським терпінням приходить кінець і після них наступає воскресіння волі.

Безбожний ворог окупант здає собі справу також з того, що на давніх християнських традиціях Великодня виростає і виховується молоде покоління, яке з давнього рідноквіту черпає силу й наснагу до життя і до боротьби. Свідчать про це також і ті глибокі своїми наслідками теперішні процеси, які проходять у нашій Батьківщині. В боротьбі за волю і рівні права між народами могутніють ряди патріотів-борців, а їхній сильний голос протесту проти злочинів, доконуваних комуно-московськими імперіялістами над українським народом, лунає з кожним днем голосніше по цілій Україні та продістається поза кордони совєтської тюрми народів. З цього голосу братів і сестер в Україні ми довідуємося про жахливі переслідування, про фізичні і моральні тортури, що їх застосовують КҐБісти супроти українських політичних в'язнів. „Батьківщино, якими великими Ти робиш душі тих, що Тебе справді люблять!" — пише у своїй книжці „Лев з Фляндрії" Анрі де Консіянс. Цієї засади, цього принципу держаться патріоти в Україні, як держалися віри Христової перші християни.

Тому найкращою „Писанкою", найкращим Великоднім привітанням для наших братів і сестер на Батьківщині, як головно тих, що страждають за дротами концтаборів й мурами в'язниць та психіятричних заведень, буде духове обновлення українців на поселеннях і посилена активність на усіх відтинках українського життя. Найважливішим, однак, нашим завданням, за словами Євгена Сверстюка, є передати естафету духа нації черговому поколінню, бо заповіт предків треба передати нащадкам. Таким чином ми запевнемо наш нарід, який ще й сьогодні переходить свою Голгофу, що Воскресіння напевно прийде, бо як Христос смертю смерть подолав, так і нарід подолає неволю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

МОЛІМСЯ І ТРУДІМСЯ, ЩОБ НА НАШИХ ЗЕМЛЯХ ЗАЛУНАВ СВОБІДНО ВИЛИКОДНІЙ ЧИН...

СОБОРНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІЇ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Всечесним і Преподобним Отцям Духовним,
Преподобним Ченцям і Черницям та всім Боголюбивим Вірним
Мир у Господі і наше Архиєрейське влагословення!

„Чи не треба було Христові пострадати це й увійти в славу свою?" (Лука 24,25).

Христос Воскрес!

Дорогі в Христі Браття і Сестри!

Христове Воскресення — це світла перемога правди над неправдою, любови над ненавистю, життя над смертю. У Велику П'ятницю злобна неправда зробила з Христа богохульника, а жорстока ненависть прибила Його до хреста й положила до гробу. При запечатанні Христового гробу виглядало, що там поховано раз на завжди світло Його правди, тепло Його Божеської любови й блаженну надію на вічне життя. Але прийшла Воскресна Неділя. Христос вийшов тріюмфально з кам'яного гробу, вкрив соромом короткозору неправду й ненависть та широко отворив райські двері вічного життя. Небо й земля зворушились у прославі Христа-Переможця. „Небеса ото достойно нехай веселяться, — співає наша Воскресна Утреня, — земля ж нехай радується, нехай празнує і світ, видимий увесь і невидимий, бо Христос востав, радість вічна" (Пісня перша). Це „празник празників і торжество торжеств", як далі співає Воскресна Утреня, бо в ньому Христос довершив діло спасення людського роду. І тому саме на Великдень невимовна радість, щастя і надія сповняють серце кожного праведного християнина, що бачить у Христі-Переможці запевнення своєї власної перемоги над злом; бо той же Воскреслий Христос сказав своїм учням: „Дерзайте, бо я побідив світ" (Йо. 16,33).

Але не раз, мимо цієї свідомости про остаточну перемогу Христа, може в декого з них зроджується болючий сумнів, пригноблююча знеохота, як це було в двох учнів Христових в дорозі до Емаусу. На питання Воскреслого Христа, про що вони між собою говорили, вони йому відповіли: „Про Ісуса Назарянина, що був муж пророк, сильний ділом і словом перед Богом і всіма людьми, як видали його архиєреї і князі наші на засуд смерти і розп'яли його. А ми надіялися, що він є той, хто має ізбавити Ізраїля. Але й над усе те, оце третій день є сьогодні, відколи це сталося." (Лука 24,19-21).

В неодного з нас може зроджується сьогодні подібне болюче питання: по стільки трагічних переживаннях нашої Церкви й українського народу в минулому, оце вже стільки років вірні нашої Церкви на землях України є предметом нечуваних зневаг, жорстоких тортур і безправних засудів зі сторони безбожного комунізму, де найкращі її сини і дочки немилосердно караються в тяжких тюрмах, далеких концентраційних таборах і психіятричних заведеннях тільки за те, що вони хотять бути вірними Богові, своїй Церкві й свому українському народові. А ми сподівались, — так може думає неодин українець, — що Христос це той, що має спасти нашу Церкву й рятувати наш український нарід. А оце вже стільки десятиліть минає, а цього рятунку немає...

На це питання про тайну зла й терпіння на землі, Воскреслий Христос відповів своїм учням в дорозі до Емаусу: „Чи не треба було Христові пострадати це й увійти в славу свою?" (Лука 24,26). Хрест — то велике таїнство Божого пляну нашого спасення через смерть свого єдинородного Сина. Вже пророк Ісая писав про те, як наші гріхи поранили Спасителя: „Та він недуги наші взяв на себе, він ніс на собі наші болі... Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на ньому, і його ранами ми вилікувані" (Іс. 53,4-5). Терпіння Христові — то наше спасення, хрест Христовий — то „бісом губитель, нечестивим погибель, врагом посрамленіє", як каже наша Літургія. Та над усе терпіння Христові — то доказ великої Божої любови, бо хто любить, той віддає себе за другого, а Христос віддав себе за всіх нас. Тим то Його смерть є жертва за нас і св. Павло це каже, що він „возлюбив нас і видав себе за нас, як принос і жертву Богові, на запах приємний" (Еф. 5,2). Ми всі згрішили і Бог вибрав терпіння, щоб направити в справедливості і милосерді наші провини.

Милосердний Бог вказав нам терпінням свого Сина на велику силу терпіння, бо ним висловлюється і шириться любов і ті, що несуть з ним Його хрест, є правдиві Його учні. Св. Петро так каже у своїм листі: „На це бо ви покликані, бо й Христос пострадав за нас, лишивши нам образ, щоб ми послідкували стопами його" (1 Петр. 2,21).

Тому Христос заповів своїм учням, що так як Його перемога над злом мусіла бути зрошена терпінням, так і їхня перемога над темними силами зла буде вкрита стражданнями, бо: „Не є раб більший Господа свого. Якщо мене вигнали, і вас виженуть... Але дерзайте, бо я побідив світ" (Йо. 15,20; 16,33).

Ті пророчі слова Христа справдилися. Від самих початків аж по сьогоднішний день, Його свята Церква була й є, в різних часах і в різних місцях, предметом різних переслідувань. Від жорстоких Неронів і Діоклеціянів до сьогоднішних комуністичних безбожних країн, визнавці Христа мусять тяжко терпіти за свою любов до Бога, а часто навіть платити за те життям.

Між переслідуваними в модерних часах, особливе місце займає наша Українська Католицька Церква. Може жодна інша Церква не виявила стільки вірности Христові і не принесла стільки жертв і не пролила стільки крови, як наша Українська Католицька Церква. Вона те геройське свідчення по сьогодні перед цілим світом сповняє. Видно, що Христос хоче, щоб її хресний шлях був якнайбільше подібний до Його Хресної Дороги. Якщо так, то і її прославлення, до якого веде її сьогоднішний тернистий шлях, буде відповідне до її терпіння. А до того напевно прийде, й може раніше, як ми того сподіємось, бо Христос „побідив світ", а з ним переможуть всі Його вірні учні, в тому також й наша Церква...

На цю надію вказує нам і останній Ватиканський Собор: „Треба ж щоб усі члени Йому вподібнювались, поки Христос не вообразиться в них. Тому ми вникаємо в таїнства Його життя, з ним разом виображені, співмертві та співвоскреслі, аж доки з ним і не співволодітимемо. Верстаючи покищо земну путь, ідучи Його слідами в терпінні і гоненні, до Його страстей, як тіло до голови, долучуємося, з Ним співтерпимо, щоб з ним і прославитися" (про Церкву ч. 7). І на цій землі в терпінні з Христом приходить прослава з Ним. Він запевнив нас в тому. Наші терпіння — то Христова слава в нас.

Але що й нам робити, щоби ця остаточна перемога прийшла? Тут знова Христос має бути для нас прикладом. Терпіння іде за нами як тінь. Воно є частиною життя і його нам не уникнути. Коли воно було в Христа Господа, є воно і в Його членах. Ми ніколи вповні не потрапимо дати відповіді на питання „чому терпіння?". Але коли воно є частиною нашого життя, воно в Божих плянах має своє значення а навіть користі. Єдиний Бог знає всі подробиці нашого життя тепер і в майбутності. Як добрий наш небесний Отець, Він вчить нас, провадить нас і для нашого добра дає нам терпіння, хоч і дає нам здібнощі із деякими терпіннями боротись і другим у терпінні помагати. Не все є добром, що нам видається і не все весь всесвіт може достосуватись до поодиноких бажань людини.

Терпіння стає для нас корисним, коли ми його принимаємо на доказ нашої любови до Бога, на доказ того, що принимаємо Його святу волю — „нехай буде воля Твоя", як задоситьучинення за наші власні гріхи і навіть за гріхи других. Нам треба молитись, щоб Господь стеріг нас від терпінь, наскільки це мало б вийти на Його славу і для нашого більшого духовного добра. Христос просив свого Небесного Отця в оливнім городі: „Отче мій, якщо є можливо, нехай мимойде від мене чаша ця, одначе, не як я хочу, але Ти." (Мат. 26,39). І потім в часі своїх страстей Христос був у повному спокою, рівновазі, погідності в душі, бо знав, що своїми терпіннями він дає світові спасення і відкуплення.

Слуга Божий Митрополит Андрей дає глибокі поучення про те, як принимати терпіння, як годитися на всі хрести, недуги і навіть на саму смерть у тих обставинах, в яких Боже Провидіння схоче нам їх подати. Писав цей великий Святець: „Великого значення перед Господом Богом є прийняти терпіння з Божих рук і з любови до Бога, найліпшого Отця, що тільки з любови до нас і для нашого спасення дає нам ці терпіння." (Твори, ст. 96).

В часі свого життя і діяльности Христос бачив людські терпіння, жив серед них і сам їх зазнавав серед не легких своїх буднів. Бачив різні соціяльні несправедливості, бачив поневолення свого народу, бачив кривди, що їх чинили окупаційні власті і казав своїм слухачам: „Шукайте перше Царства Божого і його справедливости, а те все додасться вам" (Мат. 6,33). То значить, нам треба будувати ціле наше життя, з його терпіннями включно, на заповіддях Божих, де першою й найбільшою заповіддю є любов Бога, а другою подібною до неї є любов ближнього: „На цих двох заповіддях, — каже Христос, — висять увесь Закон і Пророки" (Мат. 22,37-40).

Молитвою, сповнюванням своїх обов'язків, любов'ю, домаганнями, щоб Боже право і Божа правда була шанована і визнана, боротьбою за Богом дані людські права і людську гідність, закликами до заспаної опінії вільного християнського світу, — всім тим ми шукаємо Божого Царства. Ми хочемо, працюємо і змагаємось, щоб те Боже Царство відновилось в нашій Україні. В часі

(Закінчення на ст. 7-ій)

Ганна Черінь

ГАВАЇ

(5)

Окремі ватажки, „алії" (якщо взяти до уваги, що в гавайській мові на місці „р" завжди виступає „л", то викликається асоціяція з „аріями", арійцями) провадили безконечні війни, припливаючи човнами на острів супротивника й напалаючи на нього зненацька. Полонених вбивали на місці, і родинні зв'язки не зупиняли братовбивства. За десять літ цар-обвинувач Камегамега І покорив усіх інших аліїв і в 1793 році став володарем усіх Гавайських островів... Далі настає пора білих місіонерів та комерсантів, що помалу перебрали владу в свої руки; щоб мати підтримку місцевого населення, не зупиняючись перед мішаними подружжями з гарними аборигенами. Коли Японія, Росія й Америка схрестилися в своїх змаганнях за цей рай серед безмежного океану, гавайці розважили, що найліпше їх тримати з Америкою. І так вони стали спершу територією, а в 1959 році 50-им Стейтом ЗСА.

Через те, що я — донька поневоленого народу, справа національної самостійности мене завжди гостро непокоїть. Старалася, в соняшних усмішках наших вродливих, як на підбір, ґідів знайти відтінки незадоволення, нехіті, протесту — і не знайшла. Вже вдома, перечитуючи десятки книжок про Гаваї, я зрозуміла, що це — мішаний нарід від давнини, а після приходу на острови білих і жовтих колонізаторів, створилась іще складніша — біологічно непогана мішанина, в наслідок якої лише 2 відсотки населення можна вважати „чистокровними" гавайцями. Отже, як може гаваєць протестувати проти японця, коли в нього мати або „туту" японка? З другого боку, японці тримаються монолітно, зберігають свою мову й звичаї й ставлять перепони одруженню з чужинцями. Китайці й філіппінці також міцніші від гавайців у своїй національній окремішності. Проте, є різниця між тими, що оселилися на Гаваях давно, і тими, що прибули недавно, не на Гаваях народженими, або, по-гавайськи, „малігіні". Поживши десяток літ на Гавайських островах, ті, що не ховаються від сонця, засмажуються так, що їх не відрізнити від гавайців. „Дивись на шкіру!" — це звичайне гасло, коли приходить до виборчої кампанії. Смуглява (але не негритянська) шкіра — це символ довір'я. Щодо негрів, то їх гавайці називають „гаоле еле-еле", в перекладі — „чорний білий". Ну, а ставлення до „гаоле", білих? Досить дружнє, бож туристи — це головна промисловість Гаваїв. Яку комерційну базу може мати цей загублений в морі архіпеляг з постійним momento mori діючих вулканів?! Навіть цукор має норму, виставлену Управлінням сільського господарства, поза яку не можна вийти. Туристи безперервною хвилею прибувають на ці острови Любови, і, як по конвеєру, їх приймають із любов'ю і професійні цілувальники кладуть їм на шию пахучі леї... Туристів возять, розважають, трохи з них кепкують... Коли я почала практикувати свої новопридбані знання з гавайської лексики, наш провідник Буґі зареготався своїм чудовим, як пташина пісня, сміхом і зауважив: „Як на білу жінку, ви досить розумні". Це ніби відплата за опінію ранніх місіонерів, що вважали гавайців лінивими й нездібними до науки. Писав Каспер Вітні в книжці „Гавайська Америка" (1899): „Туземці, мабуть, ніколи не осягнуть справжньої суті освіти та літератури, Ну, і що з того? Аби вони стали чистіші думками та здоровіші життям. А нащо їм більше освіти?" Проте, помалу гавайці, особливо мішанці, пробились і до школи. Спочатку навчання було рідною мовою, а далі — дали „вибір" і населення вибирало англійську мову, з тих причин, що тільки так можна добитись доброї праці чи посади. Начебто цілком відмінний край від України, а ситуація та сама. Правда, завдяки шаленому розвиткові туризму, зродився попит на екзотику, в тому числі й на гавайську мову, і її тепер вивчають як „чужу рідну мову".

Головною атракцією в Коні було луау. Воно коштує біля 20 долярів на особу й своєї ціни не варто, але — все треба спробувати, бо як інакше знати, варто чи не варто? До того ж, для кого не варто, а для кого й варто... Луау відбулось у чудовім Кона Сурф готелі, над океаном. Ми з Степаном вдягли свої однакові полінезійські вбрання, що купили на Ала Моані, жовтогарячі з червоними квітами, і приєднались до святково вбраної юрби — всі дами в довгих тропічних сукнях, із квітами у волоссі. Спершу ціла година коктейлу (без закусок) — що хочеш і скільки хочеш. Нам аж шкода стало, що ми більш одного маі-таі не бажали, але всі інші не кремпувалися й наливалися тим добром по вінця. Під пальмою грала оркестра, помаранчеве сонце котилося в океан, цвірінькали й кевкали пташки і голосно базікали люди, напідпитку й п'яні, як дим. Аж з'явилися, із смолоскипами в руках вродливі молоді гавайські хлопці та дівчата й почали нас обдаровувати намистом із мушлів та поцілунками. Тут же стояв професійний фотограф і робив із кожного знімок з гавайською дівчиною чи хлопцем. Потім, другого ранку, ці знімки були виставлені в нашім лоббі з ціною п'ять долярів.

(Продовження буде)

С. Букшована

ПЕРЕД ТРЕТІМ СКВУ

Цього року в Ню Йорку 23-26 листопада відбудеться Третій Конгрес Вільних Українців. Значить, ще тільки вісім місяців. Хтось може сказати, що це багато часу. Часу багато, якщо братися до праці вже, але коли протягати, то знов прийдемо з порожніми руками. А як воно є, то найкраще з'ясував А. Кабайда у паризькому „Українському Слові" в статті „Зміна обставин": „Коли пригадаємо собі ентузіязм, з яким українська спільнота у вільному, світі готувалася до Першого Світового Конґресу Вільних Українців і порівняємо зі сьогоднішнім станом, бачимо познаки збайдужіння... Ніхто не цікавиться переведенням о'бєктивної аналізи десятилітньої діяльности СКВУ".

СКВУ діє вже понад десять років і це направду довгий час. Його завдання більші й дальшейдучі, як будь-якої іншої української організації в світі. Від останнього Другого Конгресу минуло понад п'ять років. Шостий рік іде, а кільки про СКВУ, працю його Секретріяту, успіхи й неуспіхи знає українська громада? Кожному ясно, що мало! І тому не диво, що десь у кутку між собою знайомі обміняться думками, пожуряться і... на тому кінець. Одні не напишуть до преси і не висловлять публічно своїх уваг, бо „не хочуть критикувати", інші „бо не хотять хвалити". Бо є такі й такі. Хоч критиків переважає, але вже факт десятирічного існування СКВУ є успіхом! А за дальшу його долю відповідаємо ми всі. Залишилося ще тільки вісім місяців до Конґресу, а на пальцях однієї руки можемо порахувати статті на тему СКВУ, думки про виконання і невиконання його завдань.

Виглядає, що одинадцять років від відбуття Першого Конґресу (12-19 листопада 1967 в Ню Йорку) не зовсім використано. Але одного ми навчилися: не зважаючи на величезні, всіми прийняті й схвалені завдання і цілі, якщо наша громадськість не віддасть СКВУ відповідної уваги й енергії, йому загрожуватимуть в недалекому майбутньому дуже поважні небезпеки.

Недавно в тижневику „Новий Шлях", Торонто, ред. І. Кедрин у статті „СКВУ і його Секретаріят" досить докладно з'ясував деякі основні недомагання й загрози для СКВУ. Між іншим він робить такі закиди:

„Первородним гріхом Секретаріяту СКВУ стало те, що у статуті сформульовано цілі і завдання Секретаріяту як найзагальніше, чи пак-вибачайте-якнайзагальніше сформульовано завдання цілого СКВУ, а в частині Секретаріят СКВУ сказано тільки те, з кого він складається, коли відбуває засідання і тп... По суті діяльности добавлено тільки одно речення (параграф 16) „Секретаріят СКВУ в ніякому разі не сміє діяти так, щоб будь-хто міг уважати його якоюсь урядово-державною установою або урядом „України в екзилі". Та й годі. Щодо позитивної вказівки... то перший СКВУ пустив Секретаріят на широкі води-плавай, як хочеш, або потапай..."

Про конкретну діяльність і про ділові звіти з неї на Другому СКВУ ред. І. Кедрин пише: „...урядуючі тоді Секретаріяти у Канаді ЗСА й Европі записували на свій рахунок діяльність прерізних існуючих на їхньому терені установ і організацій-діяльність, до якої Секретаріят не був причетний..."

А про другу каденцію „Секретаріят, що виринув із Другого СКВУ, обраний на 6-річне урядування в Канаді, опинився перед новими труднощами... Не входячи абсолютно у суть справи, хто, де й у чому був винуватий, українські люди у діяспорі мусіли сприймати з поважними застереженнями факти, що від Секретаріяту появлялися повідомлення, від якого відхрещувався генеральний секретар, опісля в офіційному звідомленні екзекутивний віцепрезидент таврував безпосередньо генерального секретаря".

Чи можна дивуватися, що такі персональні дисонанси внеможливлювали працю?

Накінець ще треба згадати, що, як пише згаданий

(Закінчення на ст. 7-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

ПЕРШИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Тримаю оце в руці карточку від землячки з рідного табору, а на карточці — жмінка підсніжків і пучок лози, а під тим земляччиною власною рукою дописано: „Вітаю Вас з весною і з Святим Великоднем!" А мені, от, ніяк не не хочеться вірити, що в цьому році взагалі буде весна, а по ній настануть соняшні дні літа, такі теплі й ласкаві, як їх описує в своїх соняшних есеях молодша товаришка пера, Леся Лисак. Так нам далася взнаки цьогорічна зима, так стероризувала нас ця відьма злая! А тут пророки від погоди крячуть чорними воронами, що цьому теророві ще не кінець, що не всі хуґи, хуртечі і сніговії вже видмухались в порядку, що навіть на самий Великдень може нас очікувати несподіванка з боку так званих сліпих сил природи!

Правда, згадані ворожбити не твердять документально котрий саме Великдень вони мають на приміті — за новим чи старим календарем... Бо і в календарному департаменті маємо цим разом деякі несподіванки. Як дотепно запримітив детройський „Лис Микита" — цього року між Великоднем григоріянського і юліянського стилів є така велика відстань часу, що поміж цими Великоднями можна було б спокійно відсвяткувати ще й Зелені Свята... Так воно й справді виходить, що наші брати за новим стилем з Нюарку, Ірвінґтону чи з Філядельфії вже й забудуть до того часу, який смак пасці чи кобасці, коли ми, старовіри з Ню Йорку, як дехто нас називає, — виводитимем під церквою гагілок.

Розуміється, всі наші дорогі сусіди, в яких Великдень припадає в цю неділю, матимуть добру нагоду пригадати собі смак великодньої паски та прочих снідів через п'ять тижнів часу, коли завітають до нас в гості, щоб гідно звеличати разом з нами Христове Воскресіння по-старокрайовому. А ми їх тоді привітаємо грімким „Христос Воскрес" вже в новому, величавому Святоюрському храмі, що буде в Квітну Неділю старого стилю врочисто посвячений при многолюдному здвизі хрищеного люду, — чого дай, Боже, всім нам щасливо діждатися!

Ікер

Леся Лисак-Тивонюк

МРІЇ ПРО ВЕСНУ

Погляньте на календар: 21-го цього місяця почалася, як завжди, календарна весна. Дні ставатимуть довші, ночі коротші, сонце світитиме щедріше, а сніги повинні б розстаяти. Ех, що тут багато казати — хіба ж невідомо, що таке весна?

А в декого мигне ще й друга думка: 19 березня прилітали вдома бузьки у теплих країв. Як ці величаві птахи знали, коли треба повертати у рідні сторони? Хто вказував їм далеку дорогу?..

Водночас пригадується з дитинства, що не раз довелось бузькам, замість вимріяної весни, зустріти холод і голод. Не раз і не два у подільських селах було ще дуже холодно. Левади біля річки і ставу були ще покриті снігом. Ще не було й сліду зеленої травиці. Лід на плиткій лінивій річці тільки подекуди розтаяв. Гірко жилось тоді бідолашним поворотцям та свого звичаю не міняли. Звідкіля бралась у них сила діждати справжньої теплої, радісної весни?

І вони, птахи, і ми, люди, залежні від тієї самої потуги, яку звуть природа. Тільки нам, людям, допомогає тепер техніка. Хоч і не завжди, як наприклад, минулорічної та цьогорічної зими. Скільки людей страждало у холоді, темряві, без харчів? І, може, тому прагнули ми цього року приходу весни більше, як колинебудь. Вона ввижалася нам у мріях.

От, щоб засвітило сонечко й розтопило гори брудного снігу біля будинків, хідників! Щоб можна було безпечно, не побоюючись впасти на ожеледі, дійти бодай до автобусової зупинки. От, щоб скинути важкий, незручний зимовий одяг! Щоб перестати турбуватися рахунками за опалювання мешкання, які надщерблюють скромний бюджет! Щоб нарешті дихнути весняним повітрям, дарма, що воно у великих містах не таке то й чисте.

Часто думається, як зміни у природі віддзеркалюються у настроях людини. У важкі зимові місяці люди пригнічені, невеселі, непривітні, а то й шорсткі. Та коли тільки покажеться весняне сонце, настрій стає кращий. Частіше виявляється привітливість, частіше бачиться усмішку, чується погідне слово. Наче б людину огортала надія: — Може тепер буде краще, легше жити? Може навіть важка праця не буде так томити, може менше дошкулятимуть розхитані невдачами нерви?

До певної міри воно й так буде. Вже не треба буде відкопувати авта з-під снігу, щоб дістатися до праці. Не буде людина замерзати на автобусних зупинках. Не буде борикатися зі сніговією, йдучи вулицею. Один життьовий тягар спаде з плеча.

Мріє старенький пенсіонер, щоб вийти з тісної кімнатки, сісти на лавочці проти сонця, милуватися Божим світом. Поглянути на кущ бузку, чи вже розпускає бруньки. Може й усмішка пробіжить по устах: колись давно, коли був молодим, повним сил і надій, рвав китиці бузку для дівчини, яку любив...

Мріє жінка-пенсіонера, що цілу зиму важко хворіла, щоб вийти у свій городчик, де її улюблені квіти. Діти увесь час потішали її, що з весною їй стане краще. Мабуть так і буде, коли вона побачить перші розцвілі нарцизи, тоді як вдома... Знов зрадіє тоді життям.

Вибіжить на подвір'я, хідники й вулиці гамірлива дітвора. Хоч і треба було взимку вчитися, хоч і скорочували довгий час різними способами — зимовими спортами, — проте нема то як теплі, погідні, весняні дні!

Коли пишуться ці рядки, у прикордонному місті все ще багато снігу, все ще холод, а метеорологи заповідають „змінну погоду''. Може дощ, може сніг? І коли вийти з хати, на жаль, не чути весняного подуву. Поблизький парк все ще дрімає зимовим снігом. Та хіба вже недовго!

Може теплі хвилі повітря принесуть бажану зміну на краще? Адже панування зими, хоч яка вона, зима, вперта, таки мусить скінчитися!

І тому постають мрії. Про звичайні невеличкі речі. Щоб кущик форситії під хатою, засипаний сніговим валом, визволився з-під нього і покрився дрібним жовтим квіттям. Щоб з-під льодової поволоки видобулася зелена травиця. Щоб там, де ще сніг по пояс, засміявся синіми очками барвінок. Щоб ніжно запахли гіяцинти...

Та коли б хтось всемогучий пообіцяв сповнити тільки одну мрію, сказала б без вагання: — Хай весняне сонце буде ласкаве птахам, там, вдома, що прилетіли до гнізд. Хай буде ясно й тепло крилатим приятелям далекого дитинства — бузькам, ластівкам, жайворонкам, солов'ям. Щоб вони не замерзли і не примирали голодом. Щоб щебетали й співали людям про весну.

Заради безжурного весняного дитинства, що проминуло там, вдома, сповни це прохання, Всемогучий!

„ДО МИРУ ЩЕ ДУЖЕ ДАЛЕКО" — КАЖЕ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР

Вашінгтон. — Підсумовуючи триденні наради з ізраїльським прем'єром Менахемом Бегіном, президент Джіммі Картер у середу, 22-го березня, заявив, що „до миру ще дуже далеко'', в такий спосіб підкреслюючи, що під час нарад не дійшло до порозуміння щодо таких справ як звільнення Ізраїлем окупованих арабських земель, ізраїльських осель на тих територіях, як теж відносно загальної розв'язки проблеми палестинських арабів.

Речники обох урядів одверто заявляють, що Вашінгтон і Єрусалим далі обстоюють протилежні погляди щодо багатьох справ, наприклад, ЗСА вважають, що Резолюція ч. 242 Об'єднаних Націй зобов'язує Ізраїль звільнити окуповані землі на західньому березі ріки Йордан і біля міста Ґази, а натомість Бегін твердить, що ці території — „це історичні землі'' жидівського народу та що згадана Резолюція не стосується тих земель. Американський уряд також твердить, що біля 70 ізраїльських осель на арабських землях є „нелеґальні'' і перешкодою до загального замирення на Близькому Сході, а прем'єр Бегін заперечує це, вважаючи, що оселі конечні для запевнення безпеки Ізраїля.

Під час короткої прощальної церемонії в городі Білого Дому президент Картер і прем'єр Бегін не старалися закривати факту, що їхні наради не усунули розбіжностей. Президент Картер закликав Бегіна продовжувати мирові заходи, що їх минулого року розпочав єгипетський президент Анвар ель-Садат, а Бегін підкреслював небезпеку для Ізраїля з боку Палестинської Визвольної Організації (ПВО), яка одержує зброю від СССР, та з боку арабських держав.

Того самого дня до південної частини Ливану прибули перші відділи „сили миру'' Об'єднаних Націй, тобто біля 200 іранських і майже та сама кількість французьких вояків, які є авангардом 4,000 вояків невтральних країн, які, згідно з резолюцією Ради Безпеки ОН, мають заступити ізраїльських вояків в тій арабській країні. Ген. Мордехай Ґур, шеф штабу ізраїльських збройних сил, заявив у середу, що війська його країни, які зайняли 15-милеву „зону безпеки'' в південному Ливані, щоб запевнити, що ця територія більш не буде базою для палестинських терористів, — можуть відступити „за кілька днів'', якщо прибуде решта військових частин Об'єднаних Націй.

„Яка краса, які чудові співаки"

Опера „Катерина'' на сцені

Ці слова я почув від глядача після вистави-показу „Тисячолітній шлях України'', який відбувся у суботу, 4-го березня ц. р. у театральній залі Гамберсайдського Інституту в Торонті, програму якого присвячено вже недалекій славетній річниці прийняття Україною християнства. Театральна заля Гамберсайдського Інституту була вщерть заповнена і понад 100 глядачів мусіли стояти. Квитки на виставу були продані 2 тижні перед імпрезою, і багато людей не змогли побачити цікавої вистави — показ, здійсненої силами Корпорації „Українська Опера''.

Повільно гасне світло, починається подорож у чарівну країну опери. Перед глядачами проходить оригінальний перегляд української історії з княжих часів і Гетьманщини. На сцені височить статуя ідола Перуна, навколо якого танцюють жреці, що приносять йому жертву. Цей танок чудово виконали танцюристи ансамблю „Верховинці'', при осередку СУМ, Олег Генза, хореограф, танець жреців поставив режисер Михайло Яблонський. Ці ж танцюристи виконали ще два танці: „Привіт'' — народну традиційну картину і „Гопак''.

На сцені статуя св. Володимира Великого — це означає, що прийшла християнська доба, Україна прийняла християнство. Радіє земля, посміхаються весело люди — минули поганські часи. Ці статуї, на замовлення Корпорації „Українська Опера'', виконав талановитий скульптор Микола Голодик.

Арія Ольги „Хай віра Господа осяє нас'' з нової опери „Ольга Київська'' І. Білогруд—Л. Полтава своїм сюжетом-дією сягає в найдавніші часи нашої історії, в раннє X століття, в час переходу нашої княжої держави України-Руси від поганства до християнства. Арію Ольги чудово виконала зірка української опери Галина Андреадіс. Лунають гучні оплески після співу Галини Андреадіс і перед глядачами Анна з опери „Анна Ярославна'', арію якої блискуче виконала чільна солістка Корпорації „Українська Опера'' Марта Кокольська-Мусійчук. Корифей української опери Лев Рейнарович зворушив глядачів арією Богдана з опери „Богдан Хмельницький''.

Якщо Г. Андреадіс, М. Кокольську-Мусійчук, Л. Рейнорович канадський глядач знає давно, то Стефан Шкафаровський до вистави був невідомий в Канаді. Молодий співак подобався публіці своїм виконанням пісні Тараса з опери „Тарас Бульба''. У молодого співака великої сили і гарного тембру голос, він — багатонадійне відкриття К „УО''.

Микола Голодик не тільки талановитий скульптор, але і чудовий співак. З великою майстерністю М. Голодик виконав пісню „Гетьмани'' М. Лисенка—Т. Шевченка. Леонард Бедерів, новий емігрант з нескореної України, колишній соліст Львівської опери, подобався глядачам виконанням арії Богдана з опери „Богдан Хмельницький''. У виконанні М. Голодика і Л. Бедеріва був добре виконаний дует „Де ти бродиш, моя доле''. У виконанні цього дуету була помітна висока акторська майстерність співаків.

Оля Гірняк, голова Оперового Хору, студіювала спів у маестра Л. Делль' Орефайро і, без сумніву, подобалася глядачам своїм співом. Співачка виконала арію Галі з опери „Назар Стодоля'', над якою працює Корпорація „Українська Опера''. З цієї ж опери Світлана Тонкошкур (Лана Тон) виконала пісню Стехи. Співачка добре відома з виступів у різних етнічних товариствах. Закінчилася перша частина вистави „Тисячолітній шлях України'' блискучим виконанням кантати „І процвітеш, позеленієш'', яку виконали Марта Кокольська-Мусійчук, Галина Андреадіс, Богдан Чаплинський, Лев Рейнарович.

Під час перерви глядачі мали змогу купити програмки Корпорації „Українська Опера'' і познайомитися з творчим складом Корпорації.

Друга частина вистави почалася виступом відомого співака Богдана Чаплинського. Чільний співак Корпорації Б. Чаплинський з великим успіхом виконав арію Довбуша з опери „Довбуш''. У співака добрий тенор і його спів подобався публіці.

Із гостинним виступом виступила Маргарет Каліль, американка, великий приятель українців, і чудово проспівала аріозо з опери „Івасик-Телесик''. М. Каліль — сопрано Метрополітен Опера. З великим успіхом пройшов виступ баритона Сергія Казаряна-Бондаренко, нового емігранта. Він блискуче виконав народну пісню „Дивлюся я на небо''.

Зірка української опери, випускниця столичної Консерваторії в Києві, Тамара Лихолай з величезним успіхом виконала дві арії: арію Одарки з опери „Купало'' і пісню з безсмертної опери „Наталка-Полтавка''. Палкими оплесками нагородили Тамару Лихолай торонтські глядачі.

Чудово прозвучав дует Олерки і Карася у виконанні Галини Андреадіс і Лева Рейноровича. На закінчення вистави акордом прозвучали квінтет і молитва з опери „Запорожець за Дунаєм'' у виконанні Марти Кокольської-Мусійчук, Галини Андреадіс, Богдана Чаплинського, Лева Рейноровича і Володимира Карпинича.

Звучить кінцева частина вистави-показу „Тисячолітній шлях України'', і глядачі встають і, стоячи, аплодують артистам за їх чудовий спів. Після вистави артистів вітав Е. Сокольський від КУК, а дівчатка в українських народних ношах нагородили співаків квітами. Глядачі довго не покидали залі, і всі солісти отримали ґратуляції від торонтської публіки.

Виставу-показ „Тисячолітній шлях України'' підготовив режисер Михайло Яблонський, музичний супровід проф. Лев Струґацький, водій вистави Єлисавета Сидор-Чарторійська, музичний супровід танків Т. Левицький.

Другого дня в неділю, 5-го березня 1978 р., у престижевій залі Квин Елизабет театру відбувся показ безсмертної опери „Катерина'' М. Аркаса—Т. Шевченка. І знову, як і на виставі „Тисячолітній шлях України'' не вистачило квитків і понад 300 глядачів мусіли стояти. Канадці жаліли, що не відбулося дві вистави. Але, на жаль, важка дорога, яка тривала понад 20 годин, перешкодила здійснити цей задум.

Перед виставою опери „Катерина'' Корпорація „Українська Опера'' поклала живі квіти біля пам'ятника Лесі Українки.

Знаменно, що Копорація „Українська Опера'' прибула до Торонта напередодні Шевченківського ювілею.

Повільно відкривається заслона і зачаровані глядачі спостерігають весь час за драматичними подіями опери, що відбувається на сцені, у деяких появляються сльози.

Коли закінчується опера, глядачі встають і навстоячки аплодують артистам за чудову гру.

Декорації до опери виконано на рівні професійного театру, декорації виконав талановитий скульптор Микола Голодик. В окремих ролях виступали: Катерина — Марта Кокольська-Мусійчук, мати — Галина Андреадіс, батько — Лев Рейнорович, Андрій — Богдан Чаплинський, офіцер — Володимир Карпинич, Оксана — Оля Гірняк, Одарка — Тамара Лихолай. Режисер опери Михайло Яблонський, оркестрою диригував Ярослав Ліщинський, танцюристи з ансамблю „Верховинці'', хореограф Олег Генза.

Оперова вистава Корпорації „Українська Опера'' пройшла успішно, канадський глядач щиро дякував акторам за чудову гру, після вистави у солістів отримавши автографи.

„До наступної зустрічі в Торонті'' — говорили глядачі.

І в дні славного ювілею Т. Шевченка, хай лунають чарівні звуки опери на далеких просторах чужини, куди нас кинула доля.

Корпорація „Українська Опера'' висловлює подяку всім українським установам і окремим особам, які сприяли видатному успіхові опери в Торонті.

Віталій Лехтер

Фрагмент із сцени вистави „Тисячолітній шлях України''

Український „наступ" на Гарвард

Спішать до Гарвардської Літньої Школи Українознавства — оком Едварда Козака

В минулому році приїхало до Гарварду 159 студентів з майже всіх стейтів Америки, з Канади, з Европи, з Венесуелі на курси україністики Літньої Школи.

Той многолюдний „наступ'' на будинок Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету бачить своїм бистрим оком маестро Едвард Козак і його рисунок, зготовлений на основі даних з 1977 року, немов закликає всіх студентів: поспішайте до Гарварду!

Бо й цього року двері того потужного університету широко відкриті для українського студентства: курси історії України, української літератури, українського мовознавства, спеціялізовані семінари, доповіді, фільми, гутірки, а то й розвагові імпрези, товариські зустрічі, прогулянки, а то й забава при звуках оркестри „Іскра'' розпляновано на одномісячний побут в Гарварді: від 25-го червня до 24-го липня 1978 року.

Студенти, прослухавши бодай один з інтенсивних курсів і склавши іспит, дістають кредити, які враховує кожна висока школа. Є також добрі можливості дістати стипендію на оплачення навчання.

Довкілля Кембриджу й Бостону дуже цікаве. Це вже восьмий раз влаштовується в Гарварді літні програми українознавства, в яких взяло участь майже 400 студентів.

В Югославії судять просовєтського комуніста

Београд, Югославія. — В середу, 22-го березня ц. р., тут розпочався суд над просовєтським комуністом Мілетом Перовічем, який до 1976 року очолював просовєтський і антитітовський рух під назвою „Комінформізм''. Перовіч, колись близький приятель президента Тіта, втік був 20 років тому до Совєтського Союзу і правдоподібно жив в Києві, керуючи звідтам антитітовським рухом, завданням якого було повалити теперішній режим і привернути Югославію до совєтського бльоку та Варшавського Пакту. Слідкуючи за діяльністю Перовіча, югославська поліція зловила його в Сербії в 1975 р., і від того часу він перебуває в ув'язненні. Перовіча судять 5 суддів і він може одержати кару смерти за зраду батьківщини і підривну діяльність.

„Ню Йорк Таймс" знову пише про Юрія Дзундзу

Юрій Дзундза

Ню Йорк. — У спеціяльній статті, присвяченій молодим талантам у різних ділянках мистецтва, газета „Ню Йорк Таймс" із п'ятниці, 3-го березня, дуже похвально висловлюється про Джорджа (Юрія) Дзундзу, актора українського роду, який тепер виступав в п'єсі „Молитва за мою дочку", яка здобуває знамениті рецензії різних театральних критиків.

Юрій Дзундза, який недавно грав одну з головних роль в телевізійній п'єсі „Втеча Сімаса Кудірки", часто виступає на театральних сценах і на телебаченні.

Рецензент Роберт Берквист у згаданому виданні „Ню Йорк Таймсу" пише, що „однією з найсильніших драм цього сезону — це п'єса Томаса Бейба „Молитва за мою дочку", яка від половини січня проходить у Публічнім Театрі". Подаючи коротко сюжет п'єси, в якій грає тільки чотири актори, рецензент відмічує, що всі вони відіграють свої ролі „бездоганно". Відтак Берквист пише: „Одним із цього бездоганного квартету є Джордж Дзундза, який грає твердого поліційного сержанта, відповідального за переслухування двох арештованих". Рецензент „Ню Йорк Таймсу" зазначує, що Дзундза „надзвичайно переконливий" у його ролі.

Дуже похвальні рецензії на п'єсу „Молитва за мою дочку" і на гру в ній Юрія Дзундзи вже раніше появлялися в „Ню Йорк Таймсі", в „Дейлі Нюз", в журналі „Тайм" та інших газетах і журналах.

Загальні Збори 107-го Відділу УНС Б-ва св. І. Христителя у Геммонді

У суботу, 4-го березня 1978 р., у Геммонді, Індіяна відбулись у домі п-ва В. Шевцівих Річні Загальні Збори 107-го Відділу УНСоюзу. Збори відкрив, привітавши присутніх членів, голова Відділу Василь Шевців, запропонувавши Президію Зборів.

До Президії Зборів увійшли: М. Возняк — голова, В. Кушнір — секретар.

По прийняттю денного порядку нарад і по вшануванні пам'яті померлих членів Відділу, бл. п. о. пресв. Павла Дармоця і Анастазії Грицак, М. Возняк в присутності хворого рекордового секретаря В. Кушніра відчитав протокол попередніх Зборів, що його прийнято.

Вступним звітом започаткував Збори голова Відділу В. Шевців, вказуючи, що наш Відділ у звітовому році допомагав Окружній Управі, голові — пані О. Олек і обласному організаторові Б. Дейчаківському зорганізувати Ширші Передконвенційні Сходини окружних сусідських Відділів, які відбулись на терені Геммонду. Наш Відділ від кількох років є членом місцевого Відділу УККА і з ним веде співпрацю.

Головним звітодавцем, крім всіх звітуючих членів Управи, був фінансовий секретар — В. Ванжула, який сказав, що стан членства нашого Відділу на кінець лютого 1978 р. становить 83 члени. У звітовому році вислано до Головної Канцелярії 3,183.21 дол. членських вкладок.

Так само і збільшилася Відділова каса до загального сальда 483,65 дол., цей стан каси годиться зі звітом касира — С. Пилипчака.

Голова Контрольної Комісії М. Возняк ствердив, що все книговедення по всіх референтурах є в доброму порядку. Опісля він поставив внесок на уділення довір'я уступаючій Управі, що й по короткій дискусії одобрено.

На внесок М. Возняка з підтримкою І. Юзько перевибрано Управу у старому складі, лище з одним доповненим членом, а то: Василь Шевців — голова, Микола Сеник — заступник голови, Стефан Пилипчак — касир, Василь Кушнір — рекордовий секретар і Василь Ванжула — фінансовий секретар; Контрольна Комісія: Микола Возняк — голова, Іван Юзько і пані Олена Шевців — члени.

На тім Збори закінчено з дальшим пляном праці на 1978 рік.

Після Загальних Зборів відбулись Ширші Сходини членів, на яких обрано на делегата — Василя Кушніра на 29-ту Конвенцію УНС у Піттсбурґу, а на його заступника мав когось вибрати 499-ий Відділ з Елькгарту, Інд.

Микола Возняк

Ольга Павлова — Союзянкою Року в Маямі

У неділю, 5-го грудня 1977 р. Відділ СУА ч. 17 ім. Олени Теліги в Маямі влаштував „День Союзянки''. Того дня зібралися союзянки, гості з родинами в приміщенні Українсько-Американського Клюбу та зайняли місця за гарно прикрашеними та заставленими смачними перекусками столами. Святкову програму відкрила новообрана голова Вероніка Цегельська. У своєму слові вона розказала про історію нашого Відділу, його недавній 25-літній ювілей існування, про його працю на громадському та міжнародному форумі міста Маямі. Вона закликала членкині до ще більшої інтенсивної праці на майбутнє.

Дальше ведення програми свята передала голова культ.-освітній референтці Відділу Ірені Ракуш, яка виголосила вибір „Союзянки Року'' при допомозі тайного голосування картками. Найбільше голосів на „Союзянки Року'' одержала Ольга Павлова, диригентка жіночого хору „Веселка''. Присутні з великим одушевленням прийняли цей вислід голосування. О. Павлова зворушена цим високим відзначенням, подякувала усім членам за честь і пошану. Це відзначення здобула пані Павлова своєю наполегливою працею не лише в нашій громаді, але також на терені американських організацій міста Маямі. Своїм солов'їним співом (оперне сопрано) вона брала участь в багатьох народних святах та концертах нашої громади. Ще заки прибула до Маямі тому 24 роки, вона виступала солісткою в нюйоркському „Рейдіо Сити Мюзік Гол''. В Маямі виступала на концерті в американському „Жіночому Клюбі''. Часто виступала солісткою на щотижневих п'ятницевих концертах міста Маямі на естраді амфітеатру „Бейфронтпарку'' при супроводі оркестри під керівництвом капельмайстра Цезара Ля Моніки. В репертуар своїх оперних мелодій, які співала кількома мовами, завжди включала українські народні пісні.

За час своєї довголітньої співочої діяльности видала Павлова 3 альбоми платівок своїх сольоспівів, які увійшли до скарбниці нашого вокального мистецтва. Як солістка і з хором „Веселка'' вона виступала на міжнародних фестивалях Маямі. Своїм сольовим та хоровим співом вона показала чар і красу української народної пісні нашим американським співгромадянам, чим вповні заслужила на відзначення та вдячність української громади в Маямі. На закінчення свята „Дня Союзянки'' хор „Веселка'' проспівав на тлі ялинки, яка пишалась у кутку залі, кілька колядок, до співу яких прилучилися голоси всіх присутніх. На цьому закінчено це небуденне свято.

Б. О-к

Український танцювальний ансамбль „Дніпро" в Міллвокі

Дня 21-го січня ц. р. під час Маланки, що його влаштовувала Управа Українського Православного Собору св. Володимира в Чікаґо, відбувся 25-хвилинний гостинний виступ українського танцювального ансамблю „Дніпро" з Міллвокі, Віск. Всі присутні сердечними оплесками нагороджували кожний танок. Ансамбль має гарні українські народні строї, виконавці між собою є зіґрані, можна завважити зразкову дисципліну, — видно, що керівник вкладає багато праці. Дуже легко виконувано кожний танок, строго дотримуючись симетрії у будові наших народних танців. В рухах дівчат є ніжність і ґрація та, звичайно, милі усмішки. У хлопців — жвавість та рішучість. На особливу увагу заслуговують: козацький танець „Повзунець", що його виконали лише хлопці, та харківський комбінований танець „Катерина", виконавцями якого були тільки дівчата. Керівником - хореографом цього Ансамблю є Микола Праско. Людина середнього віку, інтеліґентна, у багатьох танцях він виступає разом із своїми учнями; він любить українське танкове мистецтво і віддає для нього ввесь свій вільний час. На мій запит про пляни на майбутнє, відповів: „... готуємось до ювілейного концерту, цього ж року минає 20 років існування і праці нашого Ансамблю, відтак виступ з півторагодинною програмою в Канзас Ситі університеті, виступ в Чікаґському університеті, ще маємо кілька запрошень не повністю домовлених. Згаданий Ансамбль вже напротязі 13 років бере перше місце з відповідною нагородою на „Барабара Волтер Шов", кілька років тому, дістав багато запрошень від американських університетів. Вся підготовча праця провадиться на пробах, що відбуваються реґулярно щотижня. Цей Ансамбль, що йому цього року припадає 20-річчя, можна сміло назвати унікальним, бо в ньому половина членів це американці. Це молоді люди, що в ході асиміляційного процесу затратили свою національну ідентичність. І, власне, в пошукуванні її, натрапили на український танок, він заімпонував їм і вони виявили бажання навчитись його виконувати. Приймаючи в члени Ансамблю цих молодих людей, чи як ми часто називаймо „чужинців", керівник Ансамблю ставить їм умови, що вони повинні не тільки навчитись танцювати українські народні танці, але їхнім обов'язком є ставати в обороні української культури та української справи взагалі та поширювати добре м'я України між ширшими колами американського суспільства. І це вони чесно і солідно виконують.

Маємо багато прикладів, коли члени Ансамблю добірними арґументами доказували своїм приятелям-студентам та професорам про існування окремої української нації і культури, а зокрема гостро реаґують, якщо хтось необізнаний назве Ансамбль „рашен". За це їм належиться від нас щире признання і подяка.

М. Яременко

Українки здобули перші місця у фестивалі французьких композиторів

Найцікавішою подією для учителів музики, піяністів, в стейті Ню Джерзі, членів організації МЕА („Мюзік Едюкейторс Асосіейшен оф Ню Джерзі"), є фортепіянові конкурси-фестивалі, що їх ця організація вже восьмий раз кожного року влаштовує. Сотні учнів, дітей і молоді, що студіюють клясичну музику, вивчають завзято вимагану програму, тобто фортепіянові твори одного композитора світового значення або групи визначних композиторів якоїсь країни, щоб змагатися в конкурсі на здобуття першого місця найкращого виконання. В програму кожнорічного фестивалю входять не тільки сольові фортепіянові твори, але також ансамблі для чотирьох рук і двох фортепіянів та фортепіяновий концерт, в якому партію оркестри виконується на другому фортепіяні.

Досі вимагані твори були поділені на вісім категорій ступневої трудности з відділами „А", „Б" і „С". Найвищою була категорія т.зв. „Янґ артіст", а в цьому році додано ще одну категорію і для виконання її творів допущено студентів музичних каледжів нашого стейту. В кожнім відділі даної категорії творів можна здобути перше і друге місце, якщо у фінальному, прилюдному іспиті дістати 96 пунктів, як середньої аритметичної оцінок кількох суддів („джаджів"). Ними є запрошені з других стейтів учителі музичних коледжів і вони кожного року бувають інші.

Якщо йдеться про користи такого конкурсу, то це добра нагода для учителів поширити свій, часто дуже обмежений педагогічний репертуар і простудіювати деколи рідкісно виконувані твори та дістати навіть детальну письменну критику кількох суддів двох іспитів для одного і того ж самого твору.

В учасників-учнів зростає ентузіязм для студіювання музики, головно виробляється настанова якнайкраще виконати даний твір. Не можна лише їм заломлюватися, коли вони, мимо свого максимального вкладу труду, нічого в конкурсі не здобули. Виграша буває деколи вислідом щасливої ситуації, бо можна найтися у колі відносно слабих конкурентів, так само можна легко програти, коли тільки сама інтерпретація твору не надто подобається бодай одному із суддів, і цей своєю опінією може значно знизити загальну оцінку. Незалежно від цього всього, серйозна й витривала праця мусить залишити свій слід і завжди морально оправдатися.

Коли ж наші учні, українці, беруть участь в такому конкурсі, то мають нагоду вийти поза межі нашого „ґетто" і у фінальному іспиті чи на концерті переможців порівняти висліди своєї праці з вислідами праці інших учасників, учнів різних учителів нашого стейту.

Цьогорічний фестиваль був конкурсом для виконання фортепіянових творів французьких композиторів, головно імпресіоністів К. Дебюссі (1862-1918) та М. Равеля (1875-1937), як також для творів вчасніших і пізніших композиторів Франції. Він відбувався в приміщенні Доґлес Коледжу в Ню Бронсвіку, Н.Дж.

Імпресіоністичний стиль в музиці нелегкий, бо вимагає вміння дуже чутливого удару, щоб відтворити не тільки особливу гармонію і тонкість в творах, але й багату скалю ніжних кольорів тону. Потрібна також спроможність особистої уяви виконавця, щоб звуками змалювати вимагані музичні картини, створити бажаний настрій.

Цікава своєю тематикою програма притягла відносно велике число учасників, і в першому іспиті, що відбувся 29 січня ц.р. було їх 221 учнів, 38 учителів. Між учасниками було 9 українок, всі учні Українського Музичного Інституту Америки, Відділу в Ірвінґтоні, Н.Дж., кляси Галі Клим.

До фінального публічного іспиту, що відбувся 12 лютого ц.р. допущено тільки 102 учасників, в цьому 3 українки: Таню Бабенко (17 років), Ларису Гусак (15 років) та Ію Дац (12 років). Суддями цього іспиту були: Л. Коблер, Джуліярд, Ню Йорк; Р. Шреде, Мангеттен Скул оф Мюзік, Ню Йорк та М. Альфорд і Б. Бленк (обоє учителі Тюлейн Університету в Ню Орлеанс, Люїзіяна.)

Велику частину перших місць в поодиноких категоріях здобули, як завжди учасники орієнтального походження, але і наші українки не лишилися позаду.

В опінії чотирьох згаданих суддів признано перше місце в категорії „Янґ артіст" „В" Тані Бабенко за виконання творів: П. Дюкас: „Елегійний прелюд" та К. Дебюссі: „Танок ельфа" (Прелюдії І). Перше місце в категорії „Янґ артіст „С" здобула Лариса Гусак за виконання дуже відомого твору Дебюссі „Відблески на воді". Ії Дац признано друге місце за виконання творів: Мійо: „Гра на чорних клявішах" та Тансман: „Пряля", категорія „Інтермідієйт „С".

На концерт переможців, в дні 19 лютого, запрошено представників французької амбасади з Ню Йорку. Мадам Е. Польґар в своїй промові теплими словами вітала задум фестивалю французької музики, ґратулювала всім учасникам і їхнім учителям та обдарувала переможців фестивалю кольоровими картинами, краєвидами своєї країни та пластинками світової фортепіянової літератури у виконанні визначних французьких піяністів.

Галя Клим

Ювілейні святкування о. прел. М. Бохневича в Детройті

О. прелат Михайло Бохневич

Слідом за удалими загальногромадськими імпрезами в останніх місяцях в Детройті, як і подвійний ювілей Блаженнішого Патріярха Йосифа та 60-ліття Української Державности, прийшов 35-літній Ювілей Священства о. прелата Михайла Бохневича, що відбувся у неділю, 19-го лютого 1978. І хоч о. прелат Бохневич є парохом церкви св. Івана Хрестителя в Детройті-Захід, то ювілейні святкування були загальногромадським святом.

Святкування почалися благодарственною Службою Божою, що її відправив о. Ювілят у сослуженні о. Е. Манастирського і о. Б. Панчука. Президував Преосвщ. Владика Ярослав Габро, Єпископ Чікаґської Дієцезії, якого при вході до храму привітав хлібом і сіллю репрезентант громади інж. Богдан Петріна, голова Метрополітального Відділу УККА. Проповіді, о. Б. Панчука українською, а о. Е. Манастирського англійською мовами, викликали у вірних святковий настрій.

Ювілят, о. прелат Михайло Бохневич, завершив Богословські студії в Римі 12-го лютого 1943 року. Спершу він душпастирював у стейті Пеннсильвенія, а відтак, вже з досвідом та добрим іменем прикладного священика, 15-го листопада 1956 року обняв парафію св. Івана Хрестителя в Детройті. Під його вмілим керівництвом та ревною працею парафія напричуд гарно розвивалася. Невдовзі після торжественного відзначення 50-ліття парафії у 1957 році, виринула потреба будови Місійної Церкви. Для тієї цілі о. Ювілят працював з повною посвятою аж до підірвання свого здоров'я. Згодом Місійна Церква стала самостійною парафією Матері Божої Неустаючої Помочі в Дірбоні Гайтс. З ласки Господа о. прелат повернув до нормального здоров'я і налалі ревно працює.

Владика Ярослав з ериґацією Чікаґської Дієцезії іменував о. М. Бохневича деканом Мічіґенського Деканату, Радником Консисторії та Офіціялом Дієцезияльного Трибуналу. Бл. Папа Іван XIII актом з 17-го березня 1962 року підніс о. Бохневича до гідности шамбеляна, а Папа Павло УІ у лютому 1968 року іменував о. шамбеляна Домашнім Прелатом Його Святости.

Як взірцевий душпастир-громадянин о. прелат М. Бохневич працює з повною посвятою не лише для повіреної йому парафії, але гідно репрезентує її у громаді. Він є всюди, де творчий почин та благородна праця. В останніх місяцях був членом Ювілейного Комітету Патріярха Йосифа та Почесним Членом комітету для відзначення 60-ліття Української Державности. Кожного року відзначаються в церкві св. Івана Хрестителя роковини народження Блаженнішого Патріярха Отця Йосифа та Синодальні Дні.

Друга частина ювілейних відзначень відбулася у пополудневих годинах у „Ферлайн Клюбі" в Дірборні, Міч., що розпочалася привітанням о. Ювілята та врученням китиці квітів шкільною молоддю — Мотря Климишин, Теренце і Тимотея Ондаскі та Тереса Паламар. Вступну молитву перевів о. Володимир Климчук, а трапезу поблагословив Владика Ярослав.

Відкриваючи святково-вокальну частину бенкету, голова Ювілейного комітету й заразом майстер церемонії Володимир Гупалійський, вітаючи 550 зібраних учасників, представив почесних гостей у Президії, а саме: Владику Ярослава, його канцлера о. В. Білинського, о. монс. Е. Манастирського, о. П. Федорчука, о. Е. Масіча. З місцевих: о. ігумена І. Лотоцького, ЧСВВ, о. М. Дубицького, о. Б. Панчука, о. І. Лазаря, о. М. Ковча, о. В. Климчука та о. В. Ручги. Згодом родину о. Ювілята: брата Кирила і сестру Віру з родинами та сестру Марину, ЧСВВ. Через поважні перешкоди не могли прибути сестра Тереса, ЧСВВ, сестра Ольга та брат Павло.

Про глибоку пошану о. Ювілята свідчили також надіслані привіти, що їх зачитав майстер церемонії. Привіт від Їх Блаженства Отця Йосифа, Патріярха УПК Церкви, присутні прийняли гучним аплявзом та постанням з місць. Зачитав також привітальні ґратуляції від Митрополита Йосифа Шмондюка, а відтак листу привітів від місцевих установ і парафіяльних організацій.

Владика Ярослав Габро, виголошуючи промову, підкреслив творчу працю, глибоку відданість та заслуги о. Ювілята для Христової Церкви взагалі, а для дієцезії та парафії зокрема. З особливою увагою учасники заслухали короткі промови о. ігумена І. Лотоцького.

Згодом, у слові по-англійськи о. Петро Федорчук насвітлив постать о. Ювілята, його дії та відданість Христовим заповітам.

У вокальній частині бенкету виступав парафіяльний хор „Боян" під керівництвом диригента Кирила Цепенди, виконавши могутнє „Сотвори, Господи, Многая Літа", а відтак псалом „Велія Слава Його" Д. Бортнянського, „Широкий луг" М. Вербицького та „Мій рідний краю" муз. Шамо.

Молодечий Ансамбль Бандуристів під мистецьким керівництвом Василя Букси виконав дві інструментальні мелодії, а відтак молодий талановитий співак-соліст Павло Писаренко під звуки бандур відспівав дві народні пісні. Всіх виконавців учасники нагороджували рясними оплесками.

Запрошений до слова зворушений о. Ювілят сказав, що цей ювілей він уважає ласкою Всемогучого, Якому він як священик служить уже 35 років. Зупиняючись над деякими епізодами із свого життя, о. прелат вказав на отця монс. Еміля Манастирського, заявляючи, що він є найближчим його приятелем, з яким о. Ювілят ділив шкільні часи, Богословські студії та що вони обоє одночасно прийняли ерейські свячення; тому він нинішній ювілей присвячує також о. монс. Емілеві. Заяву о. Бохневича учасники прийняли постанням з місць та бурхливими оплесками на честь о. монс. Еміля Манастирського.

У своїм слові о. Ювілят сказав, що відносно парафіяльних успіхів, їх він завдячує волі Всемогучого та повній гармонійній співпраці парафіян і щедрій піддержці. Під кінець він склав щиру подяку всім учасникам ювілейних святкувань, комітетові за вклад праці, а зокрема голові Володимирові Гупалівському.

Під кінець програми вручено о. Ювілятові образ св. Архистратига Михаїла, роботи відомого мистця-маляра Юрія Козака, від Ювілейного комітету, як вияв глибокої пошани. Пані О. Папіж, М. Базюк і О. Висилина, членкині 81-го Відділу СУА, вручили Ювілятові мистецької роботи ляльку — зразок лемківської ноші, якою так дорожить о. прелат, бож його св. п. батьки походили із Лемківщини.

Кінцевою молитвою о. Іван Лазар закінчив програму бенкету.

Василь Папіж

„Джерело Молодости" — Ворм Мінерал Спрінґс — Фльорида

У леґенду про джерело молодости сильно вірив еспанський шляхтич Хуан Понс де Леон. Понс де Леон брав участь в другій подорожі Колюмба в Новий Світ. По здобутті Порто Ріко, Понс де Леон став губернатором того острова в 1509р. Він вірив, що існує фонтан або джерело молодости, по купелі або випиттю тієї води стара людина може відмолодіти. Понс де Леон прибув вдруге до пристані в Шарльоте в мехіканському заливі. На піставі леґенд та історичних даних виходить, що Понс де Леон прибув до Ворм Мінерал Спрінґс і тут знайшов „Фонтан молодости".

Дещо писалось у „Свободі" про романтичне тихе положення, про лікуючі мінеральні води у Ворм Мінерал Спрінґ, про українців з Торонта, Філядельфії, Ню Йорку, які так гарно переводили безжурні дні, кожні під окремою пальмою (районний патріотизм), але про українську громаду в Норт Порт, їхню діяльність, про пляни побудови церкви й залі майже не було згадки.

Норт Порт межує з Ворм Мінерал Спрінґс. В обох тих місцевостях приблизно 40 українських родин мають свої доми і постійно там мешкають. Поверх 100 осіб закупило у Ворм Мінерал Спрінґ площі під будову домів. В обох тих місцевостях можна набути нові і старі доми, а також площі за посередництвом українського продавця нерухомностей П. Ніка Поповича. В Норт Порт існує заінкорпорована українська організація „Український Релігійний і Культурний Осередок імени св. Андрея". Членами того Товариства може стати кожен українець. Товариство набуло прекрасну пятьакрову площу, яка вже виплачена. Фронтом площі до гарного Біскийн Бульвару з гарними пальмами, соснами, кактусами й іншими тропікальними квітами. Тут Товариство будуватиме церкву і залю для різних імпрез. Проєктується побудова дому для сеньйорів, щоб могли спокійно й приємно перевати в українському середовищі серед фльоридської фльори.

Проєкт плянів на церкву й залю виготовив енергійний інж. А. Бабич. Під цю пору Управа Товариства провадить кампанію збірки грошей. Товариство св. Андрея запрошує українців в діяспорі стати членами, добродіями, основниками згаданих проєктів. Товариство св. Андрея заложене в 1976 р. Управу Товариства вибирається щороку. Від початку 1976 р. в Управі є п.Різник, пані О. Речицька і Різник.

Товариство організовує і обходить всі церковні і національні свята. Влаштовує спільний Святвечір — Ялинку для всіх охочих, з нашими українськими традиціями, звичаями і стравами. Церковні відправи під цю пору відбуваються у випозиченій церкві, яка межує з закупленою площею Товариства імени св. Андрея.

За короткий час мого побуту я провів гарно час та пізнав дуже приємних та ввічливих громадян з південної України, Волині, Галичини.

Дійсно, щоб втекти з околиць холодного клімату, засніжених мрячних днів, приємно є виїхати в той час до Норт Порт, Ворм Мінерал Спрінґс. Тут можна провести спокійно дні заслуженого відпочинку серед прекрасної природи та знайти багато щирих сеньйорів з якими час минає на гутірках, розмовах і преферансі. Зате літом все таки треба втікати в наш клаптик України Союзівку „Верховину", Гантер — серед прекрасної природи наче в наших Карпатах, де можна провести дуже гарно і приємно літні вакації.

Д-р Володимир Богонович

Січневі Роковини в Янгставні — проклямації та бенкет на Гарвард

Сидять (зліва): о. монс. Лев Адамяк, комішенер Джордж Біндас, протоієрей о. Василь Олійник. Стоять (зліва): Дженет Нахим, Микола Штинь, Мих. Хорос, інженер Михайло Фітас, комішенер Джон Палермо, адвокат Майкл Юрчісон, Мирослава Ліщак, Вас. Прокопик, комішенер Томас Баррет, шериф Майкл Ярош, Мих. Мартинишин та Катерина Гіль.

Янгставн, Огайо, (ЮК) — Заходами місцевого Відділу УККА українська громада відзначила 60-ліття проголошенням Української Державности бенкетом та прочитанням проклямації, в якій проголошено 22-го січня „Днем Української Незалежности" в повіті Магонінг. Проклямацію підписав повітовий комішонер Томас Барет в присутності численної української делегації 17-го січня ц.р. В делегації взяли участь о. монс. Л. Адамяк, пастор української католицької церкви Св. Тройці, та о. протоієрей В. Олійник, парох української православної церкви св. Петра і Павла.

Після урочистого підписання проклямації український шериф повіту Магонінг Михайло Ярош запросив делегатів до свого бюра на перекуску та веселу гутірку. Його заступником є поручник Іван Фромм, а керівник криміналу Іван Терлецький, які є теж українцями та членами УККА.

У неділю, 22-го відправлено Служби Божі в трьох українських парохіях в намірі Українського Народу та панахиди за тих що полягли в боротьбі за державність. В п'ятій годині відбувся бенкет в залі св. Анни в якім взяли участь численні американські політики та делеґати. Головну доповідь виголосив д-р Юрій Кульчицький, професор історії Янгставнського Державного університету, на тему „22-ий січень та відродження української науки". Доповідь була виголошена в двох мовах. Приходи, коло півтора тисячі долярів, було призначено на український центр при Гарварді. Майстри церемоній були п. В. Прокопик голови УККА в українській та адв. М. Юрчишин в англійській мовах. Підготовою бенкету та стравами займалася п-ні М. Ліщак, референтка ФКУ в Янгставні, та пані А. Кулинич, голова жіночого комітету місцевого УККА.

Осередок НТША в Чікаґо

На наполегливе старання голови Наукового Товариства ім. Шевченка, проф. д-ра Ярослава Падоха, на Установчих Зборах членів НТША міста Чікаґо й околиці, 4-го грудня 1977 року зорганізовано в Чікаґо Осередок цього Товариства. В Чікаґо й околиці проживає 10 членів НТША, а в інших місцевостях Іллінойського стейту професорують 4 члени. Одним з особливих завдань Осередку є відзначити в цьому році в Чікаґо Ювілей 30-річчя Американського НТШ Науковими Конференціями і бенкетом.

До складу Управи і Контрольної комісії Осередку ввійшли: проф. д-р Юрій Мачук — голова і писар, о. проф. д-р Іван Телявський — заступник голови, проф. д-р Роман Верес — скарбник, мґр Володимир Ничай — фінансовий секретар, і члени Управи: проф. д-р Михайло Біда, проф. д-р Степан Горак, проф. д-р Марія Овчаренко, проф. д-р Степан Самбірський і проф. д-р Дмитро Штогрин. До Контрольної Комісії: проф. д-р Василь Маркусь — голова і директор Адам Антонович та проф. д-р Е. Новосад — члени.

Вже 22-го квітня 1978 року Осередок зорганізує в Чікаґо першу Наукову Конференцію на загальну тему: „Історія України-Руси Михайла Грушевського і у світлі світової історичної науки". До участи в Конференції запрошено чотирьох професорів історії американських університетів, в тому одного неукраїнця.

При цій нагоді треба згадати, що вже від першого листопада 1968 року в Чікаґо існував дуже діяльний Осередок праці НТЦА, який з часом перестав працювати з уваги на виїзд з Чікаґо багатьох членів цього Товариства.

Юрій Мачук

Помер пастор І. Р.-Ковалевич — почесний президент УЄО в Америці

У Вінніпезі, 7-го січня б.р., на саме наше Різдво, помер почесний президент УЄО в Північній Америці і пастор українців у Злученій Церкві Канади — Іван Роберт-Ковалевич. Його похорон відбувся 12-го січня б.р. Цим похороном проводив пастор Злученої Церкви у Вінніпезі — Брус Робертс і український баптистський пастор Іван Ткачук. Покійного поховано на „Чапель Лавн Меморіял Ґарден" цвинтарі.

Поминальне Богослуження, увечері напередодні похорону, український письменник і близький приятель покійного — Михайло Подворняк, так описав: „Я ніколи не сподівався, що пастор І. Р.-Ковалевич мав стільки друзів у Вінніпеґу. Прийшли представники всіх організацій. Слово від КУК виголосив д-р Яремович. Було багато православних і католиків, чим я був направду приємно вражений і здивований. Я побачив, що пастор Ковалевич не вирікся свого народу і той народ тепер гідно прийшов його пошанувати".

Про самий похорон він пише: „Другого дня похорон відбувся з великої церкви імени шкотського реформатора Джана Нокса. Людей було чимало. Приїхали і українські евангелики з-поза Вінніпеґу, з тих церков, які колись покійний обслуговував. Слово про життя і працю паст. Ковалевича мав місцевий пастор, а українською мовою промовляв проповідник І. Ткачук. Звідти всі поїхали на далекий цвинтар і там поховали нашого друга і брата."

Цей же письменник подає таку характеристику Покійного: „Пастор Ковалевич був дуже шанований всіма українцями нашого міста і я вважаю, що це була винятково чесна і шляхетна людина, яких на світі так мало. Ми з ним дружили і його смерть для мене є великою втратою."

Головна Управа УЄО в ПА вислала своє глибоке співчуття дружині Покійного та його родині.

Тут подаємо життєпис бл. п. пастора Ковалевича. Народився він 4-го березня 1896 р. у селі Верхньому Струтині, Івано-Франківської Області. Там він закінчив народну школу. Мавши 15 років, він залишив рідне село і виїхав до Арґентини, але побував також в Ураґваю і Бразилії.

1914 р. думав вернутися до Галичини, але вибухла Перша світова війна, і він опинився в Торонті, приєднуючись до Українського Євангельсько-Реформованого Руху. Був він тут і якийсь час під впливом Української Соціял-Демократичної Партії. Року 1922 був учасником Першого Собору Українських Протестантів Північної Америки в Рочестері у ЗСА, на якому організовано УЄО в ПА. Він тоді вступив на богословський відділ Блумфільдської Колеґії біля Ню Йорку. 1924 р. переїхав до Вінніпеґу і тут продовжив свою освіту. Тут він належав до Українського Студентського Т-ва, бувши два роки його головою. 1929 р. закінчив Богословіє і став пастором, працюючи в різних українських євангельських Громадах у Канаді.

Від 1947 до 1958 р. був редактором часопису „Канадійський Ранок". В роках 1934 і 1969 відвідав Европу і Україну. Дописував до 1939 р. до місячника „Віра і Наука", що виходив у Західній Україні, а також до тижневика „Канадійський Фармер" у Вінніпеґу. Бувши пастором у Торонті, організував при своїй церковній громаді Культурно-Освітнє Т-во ім. І. Франка, яке проіснувало 17 років. Протягом 23-ох років був постійним членом Президії КУК, як представник УЄО. Брав участь у 10-ох Конґресах КУК, а також у двох Світових Конґресах Вільних Українців. Як представник УЄО брав участь у відкритті пам'ятника Т. Шевчекові в Буенос Айресі в Арґентині.

Останніми роками був почесним президентом УЄО, головою Історичної Комісії при Головній Управі УЄО та членом Редакційної Колеґії журналу „Євангелський Ранок". Канадський уряд відзначив його медалею з нагоди 100-ліття Канади. Він багато жертвував на видання української літератури, на Фундацію ім. Т. Шевченка в Канаді, на Енциклопедію Українознавства, на видання Історії Українського Єв.-Реф. Руху тощо.

Свій особистий багатий архів передав до Державного Архіву Канади в Оттаві. Коротко перед своєю смертю, він повідомив Головну Управу УЄО про те, що між іншими речами, які він здав до цього Архіву, є також переплетені його коштом річники часописів „Ранок", „Канадійський Ранок" і „Євангельський Ранок", починаючи від 1907 до 1976 року. Туди він також передав річники журналу „Віра і Наука" і „Української Реформації", що виходили в Галичині. Це треба уважати його дуже важливою прислугою Українського Євангельсько - Реформованого Руху і для української історії.

Бл. п. пастор Ковалевич був одружений з Наталією з дому Будник і мав одного сина Івана.

В одній із своїх статтей він так висловився: „У моїх духовно-моральних питаннях — домінує Христос, а в українсько-політичних і соціяльно-громадських — Т. Шевченко і І. Франко".

Докладніші життєписні інформації про Покійного можна знайти в „Канадійському Ранку", ч. 638 з 1947 р., стор. 2 і в „Єв. Ранку", ч. 1063 з 1971 р., стор. 7.

Смерть пастора І. Р.-Ковалевича, це велика втрата для української релігійної і національної справи, але він пішов на добре заслужений відпочинок і по добре заслужену нагороду від свого Небесного Отця. До повищого ми можемо тільки ще додати оці слова зі Святого Письма: „Блаженні мертві, що відтепер у Господі вмирають. Так, каже Дух, — щоб вони відпочили від трудів своїх, бо діла їхні йдуть слідом за ними!" (Об'явл. 14:13)

В.Б.

ШАНОВНІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ 29 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, МЕТОЮ ЯКОЇ Є ПРИДБАННЯ 3,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ПРОСИМО ВАС ПАМ'ЯТАТИ ПРО „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ! ВАШ ГОЛОС БУДЕ ТИМБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВИЙ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ЗОРГАНІЗУЄТЕ ДО КОНВЕНЦІЇ

ЗНУЩАЮТЬСЯ ЗА ХРЕСТИК

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ст. лейтенант Петро, прапорщики Столяров і Щукін побили Фьодорова Ю. П., а пізніше іншого в'язня особливого режиму, Фьодорова Ю. Л. побили майже до смерти члени конвою спецпоїзду „Потьма-Барашево". Для розправи над політичними в'язнями вживають дуже часто спеціяльних вагонів для транспорту в'язнів та пересильні тюрми. Під час перевозу, політичний в'язень, відірваний від приятелів, опиняється під повною владою свавільних конвоїрів, які, або на підказування КҐБ, або з власного інстинкту професійних садистів, різно кривдять політв'язнів, знущаються над ними, а часто й б'ють. Для цієї ж мети інтенсивно використовують кримінальних злочинців — правдивих синів радянської системи. Ось так, у пересильній тюрмі в Потьмі, Осадчого побили безжалісно кримінальні злочинці. А раніше закували в наручники Чорновола, не зважаючи на те, що він був ледве живий після довгої голодівки, і посадили його цілком голого до в'язничного авта. Знущання над політичними в'язнями різнородні і багаточисельні, а причиною може послужити щонебудь. Таборова влада, розлючена 7-денною голодівкою 14-ох в'язнів особливого режиму, яку вони провели на знак протесту проти побиття Ребрика Б. В. ст. лейтенантом Полівановим і прапорщиком Гліновим, перевезла Ребрика до Івано-Франківська під вигаданим претекстом. В пересильній тюрмі (Бригідки) у Львові, 7 липня 1977 року Ребрика жорстоко побили дижурний офіцер і наглядачі за те, що він відмовився добровільно скинути з шиї хрестик. Запроторивши його в підземний карцер, ст. лейтенант вилив на цементову долівку декілька відер води, приговорюючи: „Подивимось, висушить твій Бог цей цемент чи ні. А якщо висушить, — ми ще наліємо..."

26 жовтня 1977 року в дорозі з Івано-Франківська до Києва, етапний конвоїр почав насильно стягати з Ребрика хрестик. Ребрик тоді проковтнув його. Це озвіріло конвоїрів до того, що вони його побили до синців і майже не задушили.

У рязанській пересильній тюрмі Ребрика не виводили до туалети 3 дні і не давали пити, а 23 листопада, коли він заступився за інших в'язнів, яких побили конвоїри, один з них, з комсомольським значком, розмахуючи пістолею, грозив йому розстрілом.

Трудівник радянської каральної системи відчуває і знає, що ніякий злочин проти „ворогів народу" не тільки не буде осуджений начальством, а навпаки — буде найкращою рекомендацією якости ретельного і вірного пса. Заяви сьогоднішніх радянських володарів, що вони буцімто засудили беззаконня сталінсько-беріївських часів — це явна брехня, бо ті що катували й вбивали не притягнені до судової відповідальности, але до нині наділені особливою пошаною, як вірні слуги.

Неймовірно важкі умови в концтаборах, беззаконня наглядачів, а також збіг інших реальних обставин примушують нас ствердити, що у зв'язку з прийняттям „гуманної" Конституції, наступ трудівників репресивного апарату на політв'язнів помітно збільшується. Виходячи з вищенаведеного, ми, політичні в'язні концтабору особливого режиму Сосновка, щоб оборонитися перед смертельною загрозою, що звисла над нами, рішили чинити спротив вивезенню кого-небудь з нас за межі Мордовії. На знак протесту проти нової хвилі знущань над політичними в'язнями, ми, нижчепідписані, заповідаємо голодівку від 1 лютого до 1 березня 1978 року.

Ця голодівка важна для нашого життя і тому ми звертаємося до вас з наполегливим проханням дати нам усяку можливу підтримку.

Крім того ми, нижчепідписані, прийшли до необхідного рішення призначити один день, який буде присвячений пам'яті мільйонів замучених в'язнів у радянських концтаборах, день скорботи й заклику справедливо відплатити катам. Світ не має права забути ні мучеників радянських катівень, ні їхнього плачу. Хай той день називається „Днем скорботи і гніву". Ми будемо його щорічно відзначати голодівкою 1 березня і звертаємося до всіх людей доброї волі приєднатися до нас.

Грудень 1977

Євграфов, Караванський, Кузнєцов — за себе за Мурженка і Фьодорова, Ребрик, Романюк — за себе і за Шумука, Тихий

Кредитівки у Клівленді відбули річні збори

У дві останні неділі лютого відбулися у Клівленді річні загальні Збори обох українських кредитових Спілок, а це 19-го лютого 1978 „Самопомочі", а 26-го дня — „Основи". На жаль, фреквенція на Зборах не досягла навіть 8 відс. членів, тому вказане вісткою у пресі поінформувати про стан кредитівок на кінець календарного 1977-го року.

Приємно звітувати, що обидві вони виказали зріст балянсових сум, — у „Самопомочі" о 12 відс. до стану 3,988,762 дол., а в „Основі" о 8 відс. до 637,126 дол. Разом 2410 членів розпоряджають 4,625 мільйона майна при річнім бюджеті 301,818 дол. Збільшилися ощадності членів у минулім році на 436 тис., побільшено запасні фонди, а балянсові надвишки 13,957 дол. стали вислідом праці двох Управ. На жаль, в обох кредитівках у Клівленді є великі фонди, з яких члени не користали, які мабуть не потребували позичати, зглядно не голосилися по кредити у них. Такий стан впливає на зменшену доходовість.

Дискусія над діяльністю „Самопомочі" була довга і закінчилася позитивним вислідом, бо поручено Управі, після розпродажі парцель, приступити до будови модерного приміщення в Пармі, — а члени „Основи" теж ухвалили покращати приміщення у Клівленді, а в потребі перенести бюро в іншу околицю. Між усіми 29 українськими кооперативами у ЗСА на кінець 1976-го р. Клівлендські кредитівки займали 7-ме („Самопоміч") у 16-те місця і мали тоді 4,143 міл. з усього кооперативного майна, що дійшов був до висоти 90.8 міл.

У доповняючих виборах до органів „Самопомочі" інж. Роман Возняк, Мирослав Гейниш і Орест Ліщинецький перемогли кандидатів до Управи, а Олекса Чайка до Кредитового комітету. У цій кредитівці Контрольної комісії не вибирають Збори, а покликує Управа, що її далі очолює Роман Почтар.

В „Основі" наступило ще більше оновлення, бо до Управи увійшло чотирьох нових членів: Володимир Кухта, Йосиф Пенчарський, Анатоль Рознятовський і Ніна Ярема; Кредитовий комітет доповнив Володимир Жилавський, а Контролю вестиме зовсім новий склад: Степан Кікта, Василь Пономаренко і Віктор Бабенко. Головою „Основи" залишився надалі Богдан Заволович. На тих Зборах ухвалено підвищити вкладку членів до спонзоруючого Українського Культурно - Громадського Осередку о одного доляра, до суми 4.00 дол. річно.

Минулий діловий рік для обох названих кредитівок, місцевих малих „українбанків" серед соток багатих банків, щадниць і кредитівок, був успішний під кожним оглядом, проте обидві не використосували можливостей кооперативної праці і замало виявили себе у громадській праці і на списках жертводавців на національні потреби. Треба б врешті нашим кредитівкам прийти до того, щоб члени отримували кооперативний журнал „Наш світ" і щоб у ньому друкувати інформації та звіти. Дуже побажано, щоб Управи приходили на Збори з точно приготованими звітами, або щоб такими були друковані ними повідомлення членів про Збори. Занедбання користуватися тими засобами комунікації з членами і брак потрібної реклями напевно некорисно відбивається на скорішому розвитку установ і на втриманні своєї преси.

Позатим висліди праці і повага в громаді та в оточення зросли б, коли б обидві ці братні кредитові Спілки з'єдналися в одну організацію і включилися у дії Централі Українських Кооператив Америки. Привернення єдности у господарській ділянці, придбання репрезентативного будинку з приміщенням і для інших організацій, принесло б користь усій громаді. В цім „Ювілейнім році українського Клівленду" — скріпім його національне життя новими досягненнями.

Степан Кікта

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будугність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

МОЛІМСЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Великодня ми будемо бачити той нерівний змаг правди про Христове Воскресення із силами тьми, що буде цю правду висмівати, перечити, що буде ставити перешкоди зложити поклін Воскреслому Спасителеві. З вірою пригадуймо в часі Великодня Христові слова — „дерзайте, бо я побідив світ" (Йо. 16,33) — і це потвердив Христос своїм Воскресенням, бо своєю смертю подолав навіть смерть і дав нам найбільшу річ в людському бутті — життя вічне. Молімся гаряче і трудімся, щоб знова на наших землях свобідно залунав наш великодній гимн: Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах життя дарував...

Тою самою любов'ю Бога й ближнього повинні бути оживлені всі наші старання про завершення організаційної структури нашої Церкви нашим власним українським Патріярхатом. Прийшов час, щоби ми покінчили зі всіми тими поділами, боротьбою і ненавистю, що запанували, у зв'язку з цими стараннями, по наших родинах, парафіях, громадах, епархіях, екзархатах. Тому що є брак єдности і християнської любови в цих наших змаганнях, не можемо мати бажаної перемоги в Христі-Переможці, брак єдности тільки ослаблює нашу Церкву і приносить велику шкоду цілому українському народові. Бо Воскреслий Христос дасть свою перемогу тільки тим нашим змаганням, що будуть оживлені Його першою й найважнішою заповіддю, а саме заповіддю: любови Бога й любови ближнього...

І саме радісний празник Христового Воскресення, це Богом дана нам нагода, щоби ми оживили все наше життя: родинне, церковне, громадське, політичне й культурне, зі всіми його терпіннями і радощами, тою любов'ю Бога й ближнього, що є основою Божого Царства на землі й запевнює Христову перемогу всім тим, що живуть і діють згідно з її вимогами. Тому, в цей радісний день Христового Воскресення, ми всі, як одна українська родина, відновім себе в Божій любові, співаючи разом з нашою Церквою цю прекрасну пісню воскреслої перемоги любови Христа: „Воскресення день, і просвітімся торжеством, і друг друга обіймім. Промовмо, браття, і тим, що ненавидять нас; простім усе з воскресенням, і так заспіваймо: Христос Воскрес..." (Воскресна Утреня).

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога і Отця, і причастя Святого Духа, нехай буде з усіма вами.

† ЙОСИФ
Патріярх і Кардинал
і Ієрархія Помісної Української Католицької Церкви.

Дано в Римі при Патріяршому Соборі Св. Софії, в празник св. Григорія Богослова, 7-го лютого (25 січня) 1978 р.Б.

ПЕРЕД ТРЕТІМ СКВУ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

автор, Секретаріят, створений Другим Конґресом, „мав під собою хитку базу міжпартійного прозуміння, яке переживало різні дисонанси".

Зацитовані заувати не вичерпують цілости, але вони виразно вказують на головні причини неуспіхів.

Чого ми мусимо добитися на Третьому Конґресі?

1. Організатори Третього Конґресу мусять подбати про організаційну справність у підготові й виконанні своїх завдань. В ніякому разі не можуть повторитися жалюгідні сцени, коли учасники Конґресу годинами вичікували в чергах перед реєстраційними столами, а опісля діставали безладно належні їм папері. Так само не може повторитися те, що діялося в часі дискусій, коли одні й ті самі дискутанти, не раз навіть не-делеґати, виступали по кілька разів, уводячи нелад своїми виступами, а делеґати часто взагалі не мали змоги добитися до слова. Так само не можна повторити того, що діялося в часі Другого Конґресу з вибором керівних органів. Ця преважлива функція не сміє бути відложена на кінець.

2. Зачуваємо, що дехто збирається на великі „статутові бої". Такі статутові бої нам уже відомі і у вухах ще нам звучать різні карколомні проєкти, які в дискусії навіть їхні проєктодавці не могли вияснити як слід. Певно, що засадничі точки статуту мусять бути виразно з'ясовані. Але нам найважливіша програма й плян праці, методи тої праці. Нам треба конкретного, а не дебати, „скільки чортів міститься на вершку голки".

3. Ми шануємо наших політичних діячів і партії, але чому узалежнювати СКВУ „від хиткої бази міжпартійного порозуміння"? Або ще навіть давати змогу на герці різним персональним „домовленням"? Йдеться про найвищу громадську установу нашої діяспори, хай громадські діячі і суспільно-громадські організації рішають, як та найвища установа має виглядати!

4. Не можемо допустити, щоб керівні особи зводили свої особисті порахунки, вели свою „приватну війну". До Секретаріяту мусять увійти люди, які вміють співпрацювати з інакшедумаючими, які вміють знаходити те, що нас лучить, а не те, що ділить.

5. Накінець Конгрес мусить зобов'язати майбутній Секретаріят, щоб той відчитувався перед громадскістю зі своїх плянів і своєї діяльности. Нам вже доволі „ґльобальної політики" — принципових дискусій на пленарних сесіях, давайте працю й успіхи!

Українська громада в світі доказала багатократно, що вона підтримає і дасть гроші на корисну конкретну працю і тієї праці вона очікує.

Шукати нам винних за дотерперішнє до нічого не доведе, нам треба подбати, щоб майбутнє виглядало якнайкраще!

Каша, кваша й салата, найлучша дієта!

Ще вернуся до своєї дієти, приписи якої були поміщені в „Свободі" в січні 1970 р., бо моє сумління не дає мені спокою. Сумління мене гризе, бо бачу у „Свободі" цілі сторінки зі списками померших, часто навіть дуже молодих осіб, що повинні жити, бо вчені, і бути на цьому найбільшому празнику — Дві тисячі ліття нової ери.

Лікарі запевняють, що здоров'я кожної особи залежить від того, чим вона живиться. Вони також твердять, що страви питльовані, пастеризовані, переварені більше шкодять, ніж допомагають здоров'ю. Цукор, молочні страви, алкогольні і солодкі напитки, тютюн і навіть хліб є на листі, яка більше збагачує шпиталі, ніж допомагає здоров'ю.

Тут таки моя каша, кваша і салата найлучше надається, щоб себе тримати при житті і добрім здоровв'ю — до самої смерти (бо жити вічно було б не практично).

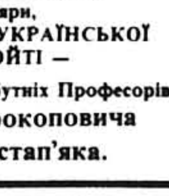
Ось мій припис ч. І. Купіть собі по фунті таких зерен: вівса, ячменю, гречки, рижу (бурий), пшона, ленчу й сойового бобу. Киньте по дві столові ложки кожної з цих каш до баняка, можна ще там докинути й жменьку родзинків, заливаючи це все водою, втроє більше як є зерна. Поставте на малий вогонь, хай помалу вариться з дві години. За той час вода вивариться, залишиться сама каша. Можете її зараз їсти з медом, а решту поставити до холодильника напотім. Це добре їсти замість хліба, там є всі вітаміни, потрібні людині.

Ч 2. Кваша — це дійсно не кваша, а компот, але я назвав так щоби лучче запам'яталося.

Як справді треба варити квашу, можете знайти в новій книжці, що її написав Іван Мартинюк п. з. „Моє рідне село Ценів". Моя бабуня вміла варити квашу, яка була дуже добра, але я її припису не запам'ятав, буду пробувати припис п. Мартинюка. Мій припис на квашу такий: до філіжанки кинути з 10 сушених сливок, жменьку родзинків, також як маєте сушені яблука, грушки або апрікоси і т.п. Залляйте це гарячою водою, а як вистигне поставте до холодільні. Вранці на сніданок берете цього трохи до миски, додаєте до того один банан і одно яблуко, ще й можна долити яблучного або журавлиного соку, щоб було як юшка. Але щоб ще лучче смакувала на малім млинку змеліть собі ще такі здорові додатки: дві, три ложки мішаних сирих зерен, трохи горіхів, і навіть трохи мінералів як „бон міл і доломайт" щоб були міцні кости, щоб не зламати клуба як буде слизько. Те все продається у „Гелт сторах". Не пошкодять, а допоможуть таблетки таких вітамінів, як: А, Б, С і Е. Беріть по одній чи по дві, як непевні запитайте свого лікаря.

Ч. 3. Салата. Це не така салата як подають в ресторанах. Моя салата з різної ярини з городу або з крамниці. Капуста, морква, огірки, буряки, помідори, селера, пастернак петрушка: важливо, щоб було багато різного. Це все треба покраяти і зсипати до „блендера", там долляти яблучного соку, трохи оцту, олію і меду і — вийде як густий борщ, але здоровший, бо не варений. Ось і маєте каша, кваша і салата. Все це не коштує більше як один обід у популярнім ресторані, а ще й до цього, спрепарувавши ці страви, Ви можете мати, що їсти на цілий тиждень. Можете ще й до того додати рибу, печінку, або і курочку. Важне щоб оминати цього, що я вище окреслив, як шкідливе. До побачення на празнику Дві тисячі ліття!

М. Сурмач

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА
складає щиру подяку за пожертву
в сумі 403.00 доляри,
яку зложили БУВШІ УЧНІ УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ в БАЙРОЙТІ —
замість квітів на могили Незабутніх Професорів
о. катехити Івана Прокоповича
і проф. Миколи Остап'яка.

У пам'ять нашої Незабутньої Шкільної Товаришки
бл. п. Ірени Лисяк-Стрийської
складаємо суму 50.00 долярів
на виховання священиків у Бразилії.
Ярослава ОСТРОВСЬКА-КІНАЛЬ
і Оксана ЛЕМЕХА-ЛУЦЬКА

В четверту річницю невіджалуваної втрати
нашого Найдорожчого
БРАТА, ШВАҐРА І СТРИЙКА
бл. п.
Д-ра БОГДАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО
зложили 50.00 долярів
на Українські Студії в Гарварді.
ЮРІЙ ОЛЕСНИЦЬКИЙ з РОДИНОЮ
Ірвінгтон, Н. Дж.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
ВАРВАРИ з ТОМАШІВСЬКИХ
ПЛАХТІЙ
відправиться
в дні 30 березня 1978 р., о год. 8:30 ранку
в церкві Пречистої Діви Марії в Ню Йорку, 121 Схід 7-ма вулиця
та в дні 31 березня 1978 р., о год. 7:15 ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку —
СВЯТА ЛІТУРГІЯ
за упокій душі Покійної
Прошу всіх Рідних, Приятелів і Знайомих згадати в ці дні Покійну у своїх молитвах.
Горем прибитий —
МИХАЙЛО — муж

ЗСА ГОДУЮТЬ СССР

Вашінгтон. — Департамент сільського господарства інформує, що Совєтський Союз недавно закупив в ЗСА додаткових 500,000 метричних тонн кукурудзи. Таким чином, протягом останнього року Совєтський Союз вже закупив в Америці 12,6 мільйона метричних тонн кукурудзи і пшениці.

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ВІСТКИ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" ВІДБУЛА РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Дня 5-го березня 1978 р., у власному приміщенні відбулися 54-ті з ряду Річні Загальні Збори, цього під сучасну пору найстаршого і найбільш активного Українського Спортово - Виховного Т-ва, яким є „Чорноморська Січ".

Збори відкрив уступаючий голова — М. Стебельський, який привітав присутніх та попросив вшанувати померлих членів в 1977/78: І. В. Кобзяра, д-ра І. Карпінку і А. Лазірка. Згідно з порядком нарад Збори вибрали Президію в складі: д-р О. Андрушків — голова, д-р Є. Перейма — заступник, Д. Бобеляк — секретар і д-р Н. Олесницький — парляментар Президії. Затвердивши Номінаційну Комісію в складі: Л. Рудзінський — голова, мґр І. Хамуляк, І. Калинович, В. Маркусь — члени, Збори заслухали звітів уступаючої Управи, що їх подали: голова М. Стебельський, заступник і керівник Спортової Секції О. Твардовський, заступник керівника Господарської Секції П. Семенюк, секретарі обидвох Секцій, Я. Петрух і д-р Є. Перейма та голова Контрольної Комісії І. Ориняк.

Згідно із поданими звітами УСВТ „Ч. Січ" на протязі свого 54-річчя залишилася живучою і дуже активною спортово - виховною організацією. Управа, індивідуальні члени Т-ва як і спортовці „Ч. Січі" проявили свою успішну активність так на американсько - українських аренах, як і на арені загально українського організованого життя. Ряд спортових діячів УСВТ „Ч. Січі" поза важкою працею в Т-ві одночасно працюють в керівних органах в Американських Лігах (Шейфер Лізі), Норден Кавнті Сакер Лізі в Реґіональній Відбиванковій Асоціяції і ін., де гідно репрезентують український спорт і українське ім'я взагалі, як теж в проводах СУАСТ - УСЦАК.

В діловому році успішно проведено вже 8-му з черги І-шу Українську Спортову Школу та пороблено підготову до цьогорічної 9-ої, що відбудеться в часі 2-22 липня на оселі „Верховина" в Глен Спей, Н. Й. Видано 14-те число журналу „Наш Спорт", що під сучасну пору є єдиним українським спортовим журналом у вільному світі.

Управа нав'язала корисні зв'язки з рядом Американських Установ і організацій, завдяки чому вдалося їй виєднати значну фінансову допомогу. Продовжувано дружню співпрацю теж з Українськими і Громадськими організаціями, які теж допомагали морально й матеріяльно в праці і діяльності Т-ва. Згідно з фінансовим звітом УСВТ „Ч. Січ" мало 36,904.38 дол., обороту в Спортовій Секції і понад 90,000.00 дол. в Господарській Секції.

Активні були 9 ділянок спорту, в яких дружини і спортовці „Ч. Січі" здобули поважні успіхи. В ділянці копаного м'яча, в якій, в діловому році, працював на професійній базі визначний тренер Ігор Чупенко, було активних 4 дружини. За вийнятком І-ї дружини, що випала з „Мейджор Дивізії" до І-ї в Шейфер Лізі, молодші порадували своїх симпатиків чемпіонатами і віцечемпіонатами, так в Американських, як і Українських Лігах і турнірах. Гарних успіхів добилися теж 4 відбиванкові дружини і зокрема жіночі, які здобули чемпіонати Району ч. 2 — ЮСВББ, СУАСТ-Схід і ін. Кількісно і якісно брали участь в різних турнірах СУАСТ-Схід, Ігрищах Молодечих Організацій і УСЦАК, в яких дружини і спортовці „Ч. Січі" стали чемпіонами в таких ділянках, як: плавання, тенісу, настільного тенісу, шахів, легкої атлетики.

Після звітувань відбулася дискусія, і, на пропозицію Контрольної Комісії, Збори уділили уступаючій Управі абсолюторію.

В дальшому відбувся вибір нової Управи, що її запропонувала Номінаційна Комісія. До нової Управи ввійшли: М. Стебельський — голова, мґр І. Хамуляк — заступник і керівник Спортової Секції, Ю. Гельбік — заст. і керівник Госп. Секції, Я. Петрух і д-р Є. Перейма — секретарі, В. Рудзінський — фін. секретар, О. Твардовський — пресовий реф., І. Ілемський — касир, О. Напора, В. Клапіщак, інж. Д. Олійник і Яремко — імпр. референти, В. Басняк — господар Дому, В. Басняк, П. Смук — делеґати до Ліґи, Є. Чижович — пресовий реф. до англомовної преси, П. Семенюк, Ю. Королевич на відповідні пости в Госп. Секції, Т. Полянський, В. Ткач, В. Потежний — члени Управи. На пости ланкових і провідників дружин ввійшли: А. Ґбур — І-ша дружина коп. м'яча, І. Калинович — юнаки, В. Маркусь — мол. юнаки, П. Чумадевський — новаки, В. Василак — наст. теніс, Б. Кучинський — теніс, Д. Кулик — шахи, Я. Петрух — бейзбол, інж. М. Яворський — бридж. Кандидати на інші пости: А. Попович, С. Нарожняк, Л. Лужняк, Т. Понось. Контрольна Комісія: І. Ориняк, В. Роговський, Д. Бобеляк, О. Сиґіда, І. Стефуришин. Товариський Суд: Р. Лапичак, Р. Бойко, З. Терлецький. Адвокат Т-ва д-р Н. Олесницький.

МОЛОДШІ ЮНАКИ „Ч. СІЧІ" ПЕРШУНАМИ „ІНДОР-ТУРНІРУ" 1977/78 РР.

„Ч. Січ" (Мол. Юнаки) — Савт Орандж „Алекс." (Мол. Юнаки) 6:2

ФІНАЛ

„Ч. Січ" Мол. Юнаки) — Савт Орандж „Редс" (Мол. Юнаки) 2:1

У цей час, як в Домі „Ч. Січ" відбувалися Річні Загальні Збори, в закритій залі середньої школи в Савт Орандж, проходили кінцеві баталії, фінали за звання чемпіонів цьогорічного турніру копаного м'яча двох вікових груп юнаків, в яких була успішно репрезентована „Ч. Січ". В групі молодших юнаків „Ч. Січ", не зазнавши в останніх 10-ох тижнях жадної поразки між 6-ма дружинами зайняла І-ше місце і тим самим закваліфікувалася до фінальних гор. Старші юнаки в своїй групі зайняли 3-тє місце. В півфіналі молодші „Січовики" перемогли високо дружину Савт Орандж „Александер" вислідом — 6:2. Ґолі здобули: Старбинський — 2, Васьків — 2, Калинович і Презимірський поодному. У фіналі Ч. Січ" перемогла Савт Орандж „Редс" вислідом 2:1, переможні ґолі здобули: Старбинський і Сосяк. У висліді тієї перемоги наші юнаки осягнули звання чемпіонів турніру і нагороди „Савт Орандж Рекріейшин Департмент". В складі дружини на протязі цього турніру виступали: Нищот, Презимійський, Петрух, Сосяк, Васьків, Старбинський, Пенцак, Ґбур, Маркусь, Калинович.

Старші юнаки зазнали поразки вже в першій грі „плей оф" з сильним клюбом Ессекс Юнайтед, який остаточно здобув звання чемпіона своєї групи. В складі тієї дружини виступали: Щупляк, О. Пенцак, Стефуришин, Радованич, Турянський, Старбінський, І. Калинович, Щудлюк, Презимірський, А. Бакум, Зелик. Провідником цих дружин в турнірі був В. Маркусь, якому на початку допомагав А. Ґбур. Тренер Ігор Чупенко.

КІНЦЕВІ ПОКАЗНИКИ ТАБЕЛЬ ГОР ТУРНІРУ

(Молодші юнаки)

	гор	точок
1. УСВТ „Ч. Січ"	8	15:1
2. Савт Ор. „Алекс"	8	13:3
3. Мільбурн „Ровдіс"	8	10:6
4. Савт Ор. „Редс"	8	8:8
5. Мейплвуд	8	2:14
6. Колдвел	8	0:16

(Старші юнаки)

1. Натлей	7	12:2
2. Савт Ор. „Ексон"	7	11:3
3. УСВТ „Ч. Січ"	7	10:4
4. Мейплвуд	7	5:9
5. С.Г. Преп	7	3:11
6. Мільбурн „Б"	7	1:13

Трофеї найкращого змагуна і найкращого змагуна дефензиви - турніру в групі молодших юнаків, здобули Адріян Пенцак і Юрій Презимірський.

(ог)

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!